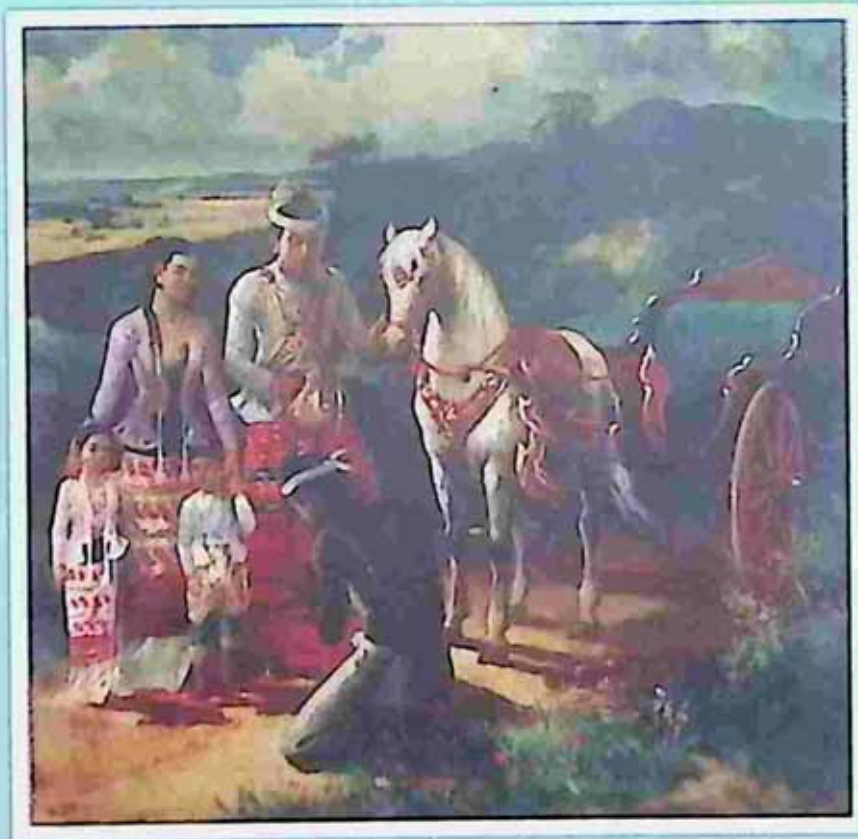

မင်းပျားဆရာတော်
ဦးဩဘာသ
၏
ဝေဿန္တရာဇာတ်တော်ကြီး

“... ဦးဩဘာသ ရေး ဇာတ်တော်ကြီး စ စောင်တွင် ဝေဿန္တရာ ဇာတ်တော်ကြီးကို အကောင်းဆုံးဟု ဆုံးဖြတ်ရန် သင့်ပေ၏။ ဝေဿန္တရာ ဇာတ်တော်ကြီး၏ အဖွဲ့အနွဲ့များသည် အခြား အဖွဲ့အနွဲ့များနှင့် မတူ၊ ကွာခြားလှ၏။ ဤဇာတ်တော်ကြီးမှာ အလွမ်းဘက်သို့ ဦးတည်၍ ရေးထားသောကြောင့် လွမ်းခန်းတွင် လွန်စွာ ကောင်း၏။”

-ပါမောက္ခ ဦးဖေမောင်စင် ၏ မြန်မာစာပေသမိုင်း (၂၀၁၃)။ စာ- ၂၅၁။

“... ဆရာတော် ဦးဩဘာသ၏ ဇာတ်တော်ကြီး ရှစ်စောင်တွင် ဝေဿန္တရာ ဇာတ်တော်ကြီး ဝတ္ထုကို အရေးအဖွဲ့ ပြောင်မြောက်သော လက်ရာအဖြစ် စံပြုကြသည်။ မူရင်းဟန်လည်း မပျက်စေဘဲ ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ ပြန်ဆိုရာ၌ ကာရန်ကလေးများ ထည့်သွင်းရေးဖွဲ့ပုံများကို တွေ့ရသည်။”

-မောင်ခင်မင်(ခေပြု) ၏ မြန်မာစာပေသမိုင်း (၂၀၁၄)။ စာ-၅၅။

မင်းပျားဆရာတော်
ဦးဩဘာသ
 ၏
ဝေဿန္တရာဇာတ်တော်ကြီး

ပုံနှိပ်ခြင်း
(ဇွန် ၂၀၁၈)
အုပ်ရေ [၈၀၀]

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်ခင်အေးမြင့်၊ ရာပြည့်စာပေ [၀၀၆၆၀]
၂၀၆၊ ဗိုလ်တထောင်ဘုရားလမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ
ဒေါ်ကြည်ပြာသွယ်၊ ဝင်းတိုးအောင်အေ့ဖ်ဆက် [၀၀၄၂၀]
၁၈၁၊ လမ်း ၅၀၊ ၁၀ ရပ်ကွက်၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းဖလင်
အေကော်

မျက်နှာပုံး ပန်းချီ
ဆရာကြီးဦးငွေကိုင် နှင့် လင်းဝဏ္ဏ

တန်ဖိုး
၅၀၀၀ ကျပ်

သတိပေးပါသည်
ဤစာအုပ် ထုတ်လုပ်ဖွဲ့စည်းမှု ပုံစံသည် ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်၏ မူပိုင် ဖြစ်သည်။ စာအုပ်အညွှန်း၊ စာအုပ်ဝေဖန်ချက် ရေးခြင်းမှ လွဲ၍ ယခု ပုံစံအတိုင်း စာတစ်အုပ်လုံးကို ဖြစ်စေ၊ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို ဖြစ်စေ အခြားသော မည်သည့်ပုံစံသို့မျှ ပြုပြင် ပြောင်းလဲ သုံးစွဲခွင့် မပြု။

မာတိကာ

- ပဏာမ	၅
- ဝေဿန္တရာဇာတ်နိဒါန်း	၆
၁။ ဖုဿတိမိဖုရား ဆုတောင်းခန်း	၁၃
၂။ ဟိမဝန္တာ ချီးမွမ်းခန်း	၁၈
၃။ ဒါနခန်း	၄၅
၄။ ဝနပွဝေသနခန်း	၆၄
၅။ ဇူဇကာပဗ္ဗခန်း	၇၆
၆။ စူဠဝန ဝဏ္ဏနာခန်း	၈၆
၇။ မဟာဝန ဝဏ္ဏနာခန်း	၉၀
၈။ ကုမာရ ပဗ္ဗခန်း	၉၇
၉။ မဒ္ဒိ ပဗ္ဗခန်း	၁၁၅
၁၀။ သက္က ပဗ္ဗခန်း	၁၃၀
၁၁။ မဟာရာဇ ပဗ္ဗခန်း	၁၃၈
၁၂။ ဆခတ္တိယခန်း	၁၅၀
၁၃။ ပြည်တော်သို့ ပြန်ခန်း	၁၅၇
၁၄။ ဇာတ်တော်ပေါင်းခန်း	၁၆၄
- နိဂုံးပိုဒ်စုံ	၁၆၇

စာတ်တော်ကြီးများ ပြန်ဆိုပြုစုတော်မူခဲ့သော
ဆရာတော်များနှင့် ပြုစုသော နှစ်များ၊ တောင်းပန်လျှောက်ထားသူများ

စာတ်တော်ကြီးအမည်	ပြုစုသည့် ဆရာတော်	ကျမ်းပြီး သက္ကရာဇ်	တောင်းပန်လျှောက်ထားသူ
တေမိ	ဦးညွှာဘဝ ဆရာတော်	၁၁၄၈ ခု၊ တပို့တွဲလ။	ကျောင်းဒကာ မောင်ဝ။
ဇေနက	။	၁၁၄၇ ခု၊ နယုန်လ။	ကျောင်းဒကာ မောင်ဝ၏ သား မောင်ထောက်။
သုဝဏ္ဏသာမ	အသျှင်ပညာတိကူဆရာတော်	၁၁၈၈ ခု၊ နယုန်လ။	စာရေးတော်ကြီး မောင်သာ။
နေမိ	ဦးညွှာဘဝ ဆရာတော်	၁၁၄၈ ခု၊ ဝါဆိုလ။	မောင်ထောက်။
မဟောသစ	။	၁၁၄၈ ခု၊ တန်ဆောင်မုန်းလ။	မောင်ထောက်။
ဘူရိဒတ်	အရှင်နန္ဒမေဓာ ဆရာတော်	၁၁၄၈ ခု၊ နတ်တော်လ။	ဥက္ကံသရိုင်သာမဏေ။
စန္ဒကုမာရ	ဦးညွှာဘဝ ဆရာတော်	၁၁၄၄ ခု၊ ပြာသိုလ။	မောင်ထောက်။
နာရဒ	။	၁၁၄၄ ခု၊ တန်ခူးလ။	မောင်ထောက်။
ဝိဇုရ	။	၁၁၄၅ ခု၊ ဝါခေါင်လ။	မောင်ထောက်။
ဝေယန္တရာ	။	၁၁၄၅ ခု၊ တပေါင်းလ။	မောင်ထောက်။

[အတိုမုတ် - တေ၊ ဇ၊ သု၊ နေ၊ မ။ ဘူ၊ စနံ၊ နာ၊ ဝိ၊ ဝေ။
သု-ပညာ၊ ဘူ-မေဓာ၊ ကျန်တာ ဦးညွှာ။]

ဝေဿန္တရာ ဇာတ်တော်ကြီး

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

ပဏာမ

ဝေရံ အဝေရေန ပဝေယန္တံ၊
သန္တံ အသန္တံ ဝုပသန္တကမ္ပိ။
တတျံ မမာလင်္ကံကရံ ပဏမ္ပ၊
ရာသိဿ ပါဒါဒိ တနာမ ဝါစေ။ ။

[ဣန္ဒဝဇီရာ ဂါထာ]

အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဝေရံ၊ ဒေဝဒတ်၊ စိဉ္စမာနဝိကာ အစရှိသော
ယုတ်မာညစ်ဆိုး ရန်သူမျိုးကို။ အဝေရေန၊ ရန်တုံ့မမှု ကြည်ဖြူမြတ်လေး မွေး
ကြိုင်စွာသော မဟာကရုဏာ မေတ္တာတော်ဖြင့်။ ဝါ၊ ဝေရံ၊ တစ်ထောင့်ငါးရာ
ကိလေသာတည်း ဟူသော အတွင်းရန်ကို။ အဝေရေန၊ ကိလေသာ မကပ်သော
အရဟတ္တ မဂ်ဉာဏ်ဖြင့်။ ပဝေယန္တံ၊ မကြွင်းမကျန် ပယ်လှန်နှိပ်ကွပ်လျက်
သဗ္ဗညုတအထွတ် အရိယမဂ်ဉာဏ် ဝေယနိန္ဒေနန်းသခင် ဘုရင်တကာတို့၏
သနင်း ရဟန်းမင်း ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို လည်းကောင်း။ သန္တံ၊
ပရမတ္ထအားဖြင့် ထင်ရှားရှိသော ချီးမွမ်းအပ်မြတ်သော ဆယ်ပါးသော တရား
တော်မြတ်ကို လည်းကောင်း။ အသန္တံ ဝုပသန္တကမ္ပိ၊ မသူတော် တရားကို ငြိမ်း
စေသော အားဖြင့် သူတော်ကောင်း တရားနှင့် ပြည့်စုံသော ပရမတ္ထသံဃာ၊ သမ္မုတိ
သံဃာတော် အပေါင်းကို လည်းကောင်း။ တတျံ-တံရတနတ္ထယံ၊ ထိုရတနာ
သုံးပါးတို့၏ အပေါင်းကို။ ပဏမာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏။ မမ၊ ငါ၏။ အလင်္ကံကရံ၊
တတ်လိမ္မာကြောင်း ကောင်းမြတ်လှစွာ ပညာသုတ တည်းဟူသော တန်ဆာ ဆင်
ခြင်းကို ပြုတတ်ထသော။ ဝါ-မမ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ အလင်္ကံ ကရံ၊ ဆုံးမပဲ့ပြင်
သင်ကြားခြင်း နည်းဥပဒေသ သုတပညာဖြင့် တန်ဆာဆင်တော် မူတတ်ထသော။
ဝါ-မမာလင်္ကံကရံ၊ မင်း၊ ပုဏ္ဏား အစရှိသော ပရိသတ်လေးပါးတို့၏ မြတ်နိုး
ကြည်ညိုဖွယ် စင်ကြယ်သော သီလ၊ ဓုရန္တစ်ဖြာ တည်းဟူသော တန်ဆာဖြင့်
ရာပြည့်စုံအပ်တို့က်

တင့်တယ်သော ဂုဏ်အသရေ ရှိတော်မူထသော။ ဂရုမို့၊ ဆရာ ကျေးဇူးရှင်ကို လည်း။ ပဏမာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏။ ပဏမျ၊ ရှိခိုးဦး၍။ အဿဝုတ္တဿ၊ ဤပဏာမ ဂါထာ၏။ ပါဒါဒိ၊ လေးပါဒ အစဉ် တည်သော အက္ခရာ လေးလုံးကို။ ရာသိ- သမ္ပန္တံ ကတွာ၊ အစဉ်အတိုင်း စပ်ယှဉ်၍။ တနာမံ တေန အက္ခရေန လဒ္ဒနာမကံ၊ ထိုအက္ခရာ လေးလုံး ဖြင့် ဝေဿန္တရာဟု ရအပ်သော အမည်ရှိသော ဇာတ်တော် ကို။ မြန်မာဘာသာယ၊ မြန်မာတို့ဘာသာ သိသာ မှတ်လွယ် ဓိပ္ပာယ် ထုတ်ဖွေ စကားပြေဖြင့်။ ဝါစေ-ဝါစေသံ၊ ယာစက ပုဂ္ဂိုလ်၏ အလိုနှင့် လျော်စွာ ဒေသနာ ရင်း မကြွင်းကုန်စင် ရေးစီရင်အံ့။

ပထာမ ပြီး၏။

ဝေဿန္တရာဇာတ် နိဒါန်း

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ကပိလဝတ်ပြည်^၁ နိဂြောဓာရုံ^၂ ကျောင်း၌ နေတော်မူသောအခါ ကြာတော၌ ရွာသောမိုးနှင့် တူသော မိုးကို အကြောင်း ပြ၍ “ပုဿတိ ဝရ ဝဏ္ဏာဘော” အစရှိသော ဂါထာတစ်ထောင်တို့ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤဝေဿန္တရာ ဇာတ်တော်ကို ဟောတော်မူ၏။

နိဒါန်းအကျယ်ကား- မြတ်စွာဘုရားသည် ဗောဓိမဏ္ဍိုင်^၃ ၌ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်^၄ အထွတ်အမြတ်သို့ ရောက်တော်မူသည်မှ သတ္တဌာန^၅ ၌ သတ္တသတ္တာဟ^၆

■ ဤဂါထာ၌ လေးပါဒ၏ အက္ခရာ လေးလုံး ဟူသည်ကား- ပထမပါဒ၌ ဝေ-ဟူသော အက္ခရာ၊ ဒုတိယပါဒ၌ သနိ-ဟူသော အက္ခရာ၊ တတိယပါဒ၌ တ-ဟူသော အက္ခရာ၊ စတုတ္ထ ပါဒ၌ ရာ-ဟူသော အက္ခရာ၊ ဤလေးလုံးကို အစဉ်အတိုင်း ဝေဿန္တရာဟု ယှဉ်၍ ဤဇာတ်တော်၏ အမည်ကို ယူဝါ ထိုလိုသည်။

- ၁။ ကပိလဝတ် = ကပိလဝတ္ထု-ကပိလ မည်သော ရသေ့၏ နေရာ၌ တည်သောမြို့။
- ၂။ နိဂြောဓာရုံ = နိဂြောဓ + အာရာမ = နိဂြောဓ သာကီဝင်မင်းသား၏ နေရာ၌ ဆောက်လုပ် သော ကျောင်းတော်။
- ၃။ ဗောဓိမဏ္ဍိုင် = သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ ကြည်လင်ရာ။
- ၄။ သဗ္ဗညုတဉာဏ် = အလုံးစုံသော တရားအပေါင်းကို သိတတ်သော ဉာဏ်။
- ၅။ သတ္တဌာန = ပလ္လင်၊ အနိမိသ၊ ဧကံမ၊ ရတနာဗရ၊ အပေါလ၊ မုစလိန၊ ရာဇာယတန၊ ၇-ဌာန။
- ၆။ သတ္တသတ္တာဟ = စုနစ်ရက် စုနစ်လီ။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကို လွန်ပြီးသော် ဝါဆိုလပြည့်နေ့၌ ဗာရာဏသီပြည်^၁ ပြည် မိဂဒါဝန်^၂ တောသို့ ကြွတော်မူ၍ ကောဏ္ဍည၊ ဝပ္ပ၊ ဘဒ္ဒိယ၊ မဟာနာမ်၊ အဿဇိ၊ ဤ ပဉ္စဝဂ္ဂီ^၃ ရသေ့ ငါးယောက်တို့အား ဓမ္မစက္ကသုတ္တန်^၄ ဒေသနာတော်မြတ်ကို ဟောတော်မူသဖြင့် မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်၌ တည်စေလျက် ဧဟိဘိက္ခုဉာဏပဿမ္မဒ^၅ ဖြစ်ပြီးသော် ပဉ္စဝဂ္ဂီ ရဟန်းတို့နှင့် မိဂဒါဝန်တော၌ပင် ဝါကပ်တော်မူ၍ သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော်လျှင် ယသဝဂ္ဂီ၊ ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီတို့အား လည်းကောင်း၊ ဥရဝေလကဿပအစရှိသော ရသေ့ညီနောင် သုံးယောက်တို့နှင့် တစ်ထောင်သော ရသေ့တို့အား လည်းကောင်း ဧဟိဘိက္ခုဉာဏပဿမ္မဒ အဖြစ်ဖြင့် မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်၌ တည်စေပြီးသော် ဥရဝေလကဿပ အစရှိသော ရဟန္တာ^၆ တစ်ထောင် ခြံရံလျက် ဝိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား ဘုရားမဖြစ်မီက ပဋိညာဉ်^၇ ရှိတော်မူသည်နှင့် လျော်ညီစွာ ရာဇဂြိုဟ်^၈ ပြည်သို့ ကြွတော်မူ၍ ဝေဠုဝန်^၉ ကျောင်းတော်၌ ဆောင်းလရာသီကို လွန်စေ၍ ဥပတိဿ ရွာသူကြီး ဝင်္ဂန္တ ပုဏ္ဏား၏သား ဥပတိဿ ပရိပိုဓ်^{၁၀}၊ ကောလိတ ရွာသူကြီး၏သား ကောလိတ ပရိပိုဓ်၊ ဤ ပရိပိုဓ်ရဟန်း အဆွေခင်ပွန်း နှစ်ယောက်တို့သည် အမြိုက်တရားကို ရှာကြလေသော် ပဉ္စဝဂ္ဂီ ငါးယောက် တို့တွင် အငယ်ဆုံးဖြစ်သော အဿဇိထေရ်၏ တရားတော်ကို ကြားနာရ၍ သောတာပန်^{၁၁} ဖြစ်ပြီးမှ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ လာလတ်သဖြင့် ဆောင်းလရာသီ တပို့တွဲလဆန်း တစ်ရက်နေ့တွင် ဧဟိဘိက္ခု ရဟန်း ဖြစ်ကြ၍ ကောလိတ

- ၁။ ဗာရာဏသီ = ဝါနရသီသ = မျောက်ဦးခေါင်းနှင့် တူသောမြို့၊ (တစ်နည်း) ဘုရားအလောင်းမျောက်မင်း ဦးခေါင်းရှိသောမြို့။
- ၂။ မိဂဒါဝန် = သားတို့ကို ဘေးမဲ့ပေးရာဖြစ်သော ဥယျာဉ်တော်။
- ၃။ ပဉ္စဝဂ္ဂီ = ငါးယောက် အစုအပေါင်း။
- ၄။ ဓမ္မစက္ကသုတ္တန် = တရားစက်ကို လည်စေသော သုတ်။
- ၅။ ဧဟိဘိက္ခုဉာဏပဿမ္မဒ = ဧဟိဘိက္ခုဟု ခေါ်တော်မူလျှင် ပရိက္ခရာ ရှစ်ပါးအစုံနှင့် ဖြစ်လာသော ရဟန်း။
- ၆။ ရဟန္တာ = ကိလေသာရန်ကို ဝယ်တတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်။
- ၇။ ဝိမ္ဗိသာရမင်း = ရွှေအနှစ်နှင့် တူသောမင်း။
- ၈။ ပဋိညာဉ် = ဝန်ခံချက်။
- ၉။ ရာဇဂြိုဟ် = မင်းတို့ သိမ်းယူသောမြို့။
- ၁၀။ ဝေဠုဝန် = ဝါးတောဥယျာဉ်၌ ဆောက်လုပ်သော ကျောင်းတော်။
- ၁၁။ ပရိပိုဓ် = သာသနာ၏ပြင်ပ၌ တရားအကျင့်ကို ကျင့်သော ရဟန်းတစ်မျိုး။
- ၁၂။ သောတာပန် = နိဗ္ဗာန် တည်းဟူသော အယဉ်သို့ ပထမဆိုင်ရောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်။

ထေရ်သည် လဆန်း ၇ ရက်နေ့၊ ဥပတိဿထေရ်သည် လပြည့်နေ့ ရဟန္တာ ဖြစ်ပြီးသော် ဥပတိဿထေရ်ကို “သာရိပုတ္တရာ” ဟူသော အမည်ဖြင့် လက်ယာရံ ပထမ အဂ္ဂသာဝက အရာ၌ ထားတော်မူ၏။ ကောလိတထေရ်ကို “မောဂ္ဂလ္လာန်” ဟူသော အမည်ဖြင့် လက်ဝဲရံ ဒုတိယ အဂ္ဂသာဝကအရာ၌ ထားတော်မူ၏။ တစ်ပါးသော အမျိုးသားတို့သည်လည်း ရဟန်းပြုကြသဖြင့် ရာဂြိုဟ်ပြည်သား ရဟန္တာပေါင်း တစ်သောင်းအရေအတွက် ရှိ၏။

ရာဂြိုဟ်ပြည်၌ ဘုရားရှိတော်မူကြောင်းကို ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒန^၁ မင်းကြီး ကြား၍ အမတ် ကိုးယောက်တို့ကို အခြံအရံ တစ်ထောင်စီနှင့် မြတ်စွာ ဘုရားအား အပင့်အလျှောက် ကိုးခေါက် ကိုးကြိမ် စေလွှတ်၏။ စေလွှတ်သမျှ ပရိသတ်တို့လည်း ဧဟိဘိက္ခု ရဟန္တာချည်း ဖြစ်ကြကုန်၏။ နောက်ဆုံး စွားဖက်တော်^၂ ကာဠုဒါယိ အမတ်ကြီးကို အခြံအရံ တစ်ထောင်နှင့် စေလွှတ် ပြန်၏။ ထိုသူတို့လည်း ဧဟိဘိက္ခု ရဟန္တာချည်း ဖြစ်ကြသဖြင့် ကပိလဝတ် ပြည်သား ရဟန္တာပေါင်း တစ်သောင်း အရေအတွက် ရှိ၏။ ဤသို့ ရဟန္တာ ပေါင်း နှစ်သောင်း အခြံအရံ ရှိပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားကို တပေါင်းလပြည့်နေ့၌ ကာဠုဒါယိထေရ်သည် ခမည်းတော် မင်းကြီး လျှောက်ထား ပင့်ဖိတ်သည့်စကား နား၌ နာပျော်ဖွယ် ခြောက်ဆယ်သော ဂါထာတို့ဖြင့် ပြည်တော်သို့ ကြွတော် မူပါမည့် အကြောင်းကို လျှောက်ထား တောင်းပန်သောကြောင့် ကာဠုဒါယိ ထေရ်လျှင် ခရီးလမ်းညွှန် ရှိသည်ဖြစ်၍ နှစ်သောင်း အရေအတွက် ရှိသော ရဟန္တာအပေါင်း ခြံရံလျက် ယူဇနာ^၃ ခြောက်ဆယ်ကွာသော ကပိလဝတ် နေပြည် တော်သို့ ပကတိ လူတို့၏ အသာအယာ သွားခြင်းဖြင့် တစ်ရက်လျှင် တစ်ယူဇနာကျ နှစ်လတိုင်တိုင် ကြွတော်မူ၍ ကဆုန်လပြည့်နေ့ ဆိုက်ရောက် တော် မူလေ၏။

[ရာဂြိုဟ်ပြည်နှင့် ကပိလဝတ်ပြည် ယူဇနာ ခြောက်ဆယ် ကွာကြောင်း၊ နှစ်လဖြင့် ဆိုက်ရောက်တော်မူကြောင်းကို ဤဇာတ်တော်တွင် မလာသော်လည်း စရိယာပိဋက အဋ္ဌကထာ၌- ကာဠုဒါယိတ္ထေရေန ရညော အဓိပ္ပာယေ အာရော- စိတေ ဘဂဝါ ဝိသတိသဟဿဒိကာသဝ ပရိဝုတော ရာဂေဟတော နိက္ခမိတွာ

၁။ သုဒ္ဓေါဒန = သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော ထမင်းရှိသော မင်း။
 ၂။ စွားဖက်တော် = ဘုရားနှင့် တစ်ချိန်တည်း စွားသော။
 ၃။ ယူဇနာ = လေးဂါဝုတ်ကို တစ်ယူဇနာ ခေါ်သည်။

သဒ္ဓိယောဇနံ ကပိလဝတ္ထု၊ ဒွိဟိမာသေဟိ သမ္မာပုဏိ ဟု လာသောကြောင့် သိရသတည်း။

ကာဠုဒါယိတ္ထေရေန၊ ကာဠုဒါယိ မထေရ်သည်။ ရညော၊ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏။ အဓိပ္ပာယေ၊ အလိုကို။ အာရောစိတေ၊ ကြားလျှောက်အပ်သည် ရှိသော်။ ဘဂဝါ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဝိသတိသဟဿခိဏာသဝပရိဂုတော၊ ရဟန္တာ အပေါင်း နှစ်သောင်း ခြံရံလျက်။ ရာဇဂဟတော၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ။ နိက္ခမိတွာ၊ ထွက်တော်မူ၍။ သဒ္ဓိယောဇနံ၊ ယူဇနာခြောက်ဆယ် ကွာသော။ ကပိလဝတ္ထု၊ ကပိလဝတ်ပြည်သို့။ ဒွိဟိမာသေဟိ၊ နှစ်လတို့ဖြင့်။ သမ္မာပုဏိ၊ ရောက်တော်မူလေ၏။ ။ ဤကား အနက်။ ကာဠုဒါယိထေရ်သည် ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ အလိုကို ကြားလျှောက် အပ်သည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန္တာအပေါင်း နှစ်သောင်း ခြံရံလျက် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ ထွက်တော်မူ၍ ယူဇနာခြောက်ဆယ် ကွာဝေးသော ကပိလဝတ်ပြည်သို့ နှစ်လဖြင့် ရောက်တော်မူ၏။ ။ စရိယာပိဋက အဋ္ဌကထာ အလို။]

ထိုအခါ သာကီဝင်^၁ မင်းတို့သည်လည်း ငါတို့၏ အဆွေအမျိုး၏ အထွတ်အညွန့် ဖြစ်သော သိဒ္ဓတ္တ^၂ သတို့သားကို ဖူးမြော်ရကုန်အံ့ဟု အညီအညွတ် စည်းဝေး၍ ကျောင်းနေရာကို စူးစမ်းကြည့်ရှုကြသော် နိဂြောဓ အမည်ရှိသော သာကီဝင်မင်းသား၏ ဥယျာဉ်သည် နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ရာ ရှိ၏။ ထိုနိဂြောဓ ဥယျာဉ်၌ ကျောင်းနေရာ ပြင်ဆင်အံ့သောငှာ လျှောက်ပတ်၏ဟု တိုင်ပင် ညီညွတ်ကြသဖြင့် ထိုဥယျာဉ်၌ ကျောင်းနေရာ အလုံးစုံကို သုတ်သင်ခင်းကျင်း စီရင်ပြီးလျှင် ပန်းနံ့သာ စသည်တို့ကို လက်စွဲကုန်လျက် ခရီးဦးကြိုဆိုအံ့သောငှာ မြို့သူမြို့သားတို့၏ သားငယ် သမီးငယ်တို့ကို အဝတ်တန်ဆာ ဆင်စေ၍ ရှေးဦးစွာ ကြိုဆိုစေ၏။ ထိုသတို့သားငယ် သမီးငယ်တို့၏နောက် သာကီဝင်မင်းသား မင်းသမီးတို့ကိုလည်း ကြိုဆိုစေ၏။ ထိုမင်းသား မင်းသမီးတို့၏ အကြား နောက်ကွယ်ရာက နေလျက် သာကီဝင် မင်း မိဖုရားတို့သည် ပန်းနံ့သာ စသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်၍ မြတ်စွာဘုရားကို နိဂြောဓရုံကျောင်းသို့ ပင့်ဆောင်ကြလေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန္တာ နှစ်သောင်း ခြံရံလျက် ကြယ်

၁။ သာကီဝင် = အမျိုးကို စောင့်ရှောက်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သောသူတို့၏ အထက်အနွယ်။
၂။ သိဒ္ဓတ္တ = မင်းသား၊ ဖွားသောနေ့၌ အလုံးစုံသော အကြံအစည် ပြီးမြောက်သောကြောင့် သိဒ္ဓတ္တဟု တွင်သည်။

အပေါင်းတို့ဖြင့် ခြံရံအပ်သော လပြည့်ဝန်း၏ တင့်တယ်ခြင်းကဲ့သို့ တင့်တယ်သော အရောင် အသရေတော်ဖြင့် နိဂြောဓာရုံ ကျောင်းတော်တွင် ခင်းအပ်သော မြတ်သော ဘုရားနေရာ၌ နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ သာကီဝင်မင်းတို့သည် မဟာသမ္မတ^၁မင်းမှ ဆင်းသက်၍ မပြတ်သော မင်းရိုး အမျိုးမာန်ဖြင့် ယစ်သည်^၂ ဖြစ်၍ အလွန် ခက်ထန်ကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ ခမည်းတော်၊ ဘထွေးတော်၊ မိထွေးတော်၊ ဦးရီးတော်၊ အရီးတော်၊ အစ်ကို၊ ဘိုး၊ ဘွား တော်စပ်သည့် သာကီဝင် မင်း မိဖုရားတို့သည် “ဤသိဒ္ဓတ္တ သတို့သားကား ငါတို့အောက် အသက်အရွယ် ငယ်သေး၏။ ငါတို့၏ သားတည်း၊ ငါတို့၏ တူတည်း၊ ငါတို့၏ ညီတည်း၊ ငါတို့၏ မြေးတည်း” ဟု အကြံရှိ၍ မင်းသားငယ်၊ မင်းသမီးငယ်တို့ကို ‘သင်တို့ ရှိခိုးကြကုန်၊ ငါတို့ကား သင်တို့၏နောက်၌ နေကုန်အံ့’ ဟု ဆိုကြကုန်၏။

ထိုသာကီဝင် မင်းသား မင်းသမီး အပေါင်းတို့သည် မိမိတို့၏ ဝယရုဒ္ဓိ^၃ ရုဏ်ကို ကိုး၍ ရှိခိုးခညွတ်ခြင်း မရှိကြောင်းကို သိမြင်တော်မူလျှင် ငါ၏ ဆွေတော် မျိုးတော်တို့သည် ငါ့ကို ရှိမခိုးဘဲ နေကြကုန်၏။ ယခု ငါ့ကို ရှိခိုးစေအံ့ဟု ကြံတော်မူ၍ အဘိညာဉ်^၄၏ အခြေဖြစ်သော စတုတ္ထဈာန်^၅ကို ဝင်စားပြီးသော် ထိုဈာန်ကို အခြေပြုသောအားဖြင့် ထ တော်မူပြီးမှ ကောင်းကင်သို့ ကြွတော်မူ၍ သာကီဝင်မင်းတို့ ဦးခေါင်းပေါ်၌ ရွှေစက်တော် ဖဝါးအစုံမှ မြူမှုန် မြေမှုန်တို့ကို ကျလျှောစေတော်မူ၍ အံ့ဩမကုန်နိုင်သော ယမိုက်ပြာဠိဟာ^၆ကို ပြတော်မူ၏။

[ထိုဆွေတော် မျိုးတော်တို့ ပွဲ၌ ပြအပ်သော ယမိုက်ပြာဠိဟာသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ ကဏ္ဍ အမည်ရှိသော ဥယျာဉ်စောင့်သည် စိုက်ပျိုးအပ်သော သရက်ပင် ဖြစ်သောကြောင့် ကဏ္ဍ အမည်ကိုရသော သရက်ပင်ကြီးကို အမှီပြု၍ တိတ္ထိတက္ကတွန်းတို့၏ မိစ္ဆာတံခွန်ကို ပယ်နွံ ချိုးဖြတ်ခြင်းငှာ ပြတော်မူအပ်သော ယမိုက်ပြာဠိဟာနှင့် အတူတူတည်း။]

၁။ မဟာသမ္မတ = လူအများ သမုတ် တင်မြောက်ထားသော မင်း။
၂။ ယစ်သည် = တွေဝေခြင်း၊ ဓမ္မလျော့ခြင်း။
၃။ ဝယရုဒ္ဓိ = အရွယ်အားဖြင့် ကြီးသောသူ။
၄။ အဘိညာဉ် = အထူးသိသော ဉာဏ်။
၅။ စတုတ္ထဈာန် = လေးကြိမ်မြောက် ဖြစ်သော ဈာန်။
၆။ ယမိုက်ပြာဠိဟာ = ယမကပါဠိဟာရိယ = ငှေ၊ မီး အစုံ အစုံထွက်သော တန်ခိုး။

ထိုသို့သော ပြာဠိဟာကို ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး မြင်လျှင် ရွှင်ပျသော နှလုံးဖြင့် ယူကျုံးမရ ခညွတ် မြတ်နိုး ရှိခိုးလို၍ ကြည်ညိုလှစွာသော ဆရာရှေ့မှောက် တပည့် လျှောက်သကဲ့သို့ လျှောက်သည်ကား-

“နှစ်လို့မဆုံး ဘုန်းတော်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော တရားမင်း အရှင် ဘုရား ...၊ ဖွားတော်မူသည့် နေ့၌ အကျွန်ုပ် ကိုးကွယ်သော ကာဠဒေဝီလ ရှင် ရသေ့ နန်းတော်သို့ ကြွလာသောကြောင့် ရှင်ရသေ့အား ရှိခိုးစိမ့်သောငှာ အရှင် ဘုရားကို ဦးဖြင့် ရှင်ရသေ့သို့ ညွတ်စေပါသော်လည်း ဦးညွတ်မခံ ခြေတော် ဆန့်၍ ဈာန်ရသော ရှင်ရသေ့ထိပ်ပေါ်၌ ခြေတော် တည်သည်ကို မြင်ရစဉ်ကပင် လျှင် အရှင်ဘုရား၏ ခြေတော်စုံကို ကြာငုံလက်အုပ်^၁ဖြင့် အကျွန်ုပ် ရှိခိုးရ၏။ ထိုသို့ ရှိခိုးခြင်းသည် ရှေးဦးစွာသော ရှိခိုးခြင်းတည်း။

ထို့နောင် လယ်ထွန်မင်္ဂလာ ပြုသောအခါ၌လည်း သပြေပင်ရိပ်တွင် ကျက်သရေ ရှိသော အိပ်ရာ၌ အရှင်ဘုရားကို သိပ်ထား မြူးပျော်စေ၏။ ထို အခါ နေဝန်းသည် လှည့်လည်၍ သွားလျက် ခက်လက်ညွန့်ဝေ သပြေပင်ရိပ် မလည်ဘဲ နေခြည် မထိုးရအောင် မိုးမြဲတိုင်း မိုးကာ၍ နေသည်ကို မြင်ရပြန်၍ လည်း တစ်ဖန်တစ်ကြိမ် ဦးနှိမ်မြတ်နိုး ရှိခိုးရ၏။ ထိုသို့ ရှိခိုးခြင်းသည် နှစ်ကြိမ် မြောက်သော အကျွန်ုပ်၏ ရှိခိုးခြင်းတည်း။

ဤယခုလည်း ရှု၍ထင်ထင် မမြင်စဖူး အထူးထူး အဆန်းဆန်း ချီးမွမ်း၍ မကုန်နိုင်သော ယမိုက်ပြာဠိဟာကို မြင်ပြန်ရသဖြင့်လည်း ဆင့်လောင်း၍ ကြည် ယုံလျက် အစုံသော ခြေတော်မြတ်ကို ဦးညွတ်မြတ်နိုး ရှိခိုးပူဇော်ပါ၏။ ဤ ရှိခိုးခြင်းသည် သုံးကြိမ်မြောက်သော အကျွန်ုပ်၏ ရှိခိုးခြင်းတည်း” ဟု လျှောက်၍ ရှိခိုး၏။

ခမည်းတော်မင်းကြီး ရှိခိုးသည်ရှိသော် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူမျှ ရှိမခိုးဘဲ နေခြင်းငှာ မဝံ့ကုန်၍ အလုံးစုံသော ဆွေတော် မျိုးတော်တို့သည် ပူဇော်မြတ်နိုး ရှိခိုးညွတ်ပျောင်းလျက် ကောင်းစွာ ဆုံးမအပ်ပြီးသော တပည့် သာဝက ကဲ့သို့ချည်း ဖြစ်ကြကုန်၏။

ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွေတော်မျိုးတော်တို့၏ မာန်စွယ်^၂ကို နုတ်ပယ်ဖြတ်ချိုး ရှိခိုးစေပြီးလျှင် ကောင်းကင်မှ သက်တော်မူ၍ ခင်းအပ်သော

၁။ ကြာငုံလက်အုပ်ဖြင့် = ကြားဖူးကြာငုံနှင့် တူသော လက်အုပ်ဖြင့်။
၂။ မာန်စွယ် = ထောင်လွှားတက်ကြွသော မာန်စွယ်။

မြတ်သော ဘုရား နေရာတော်၌ ထိုင်နေတော်မူ၏။ အလုံးစုံသော သာကီဝင်မင်း အပေါင်းတို့သည် ညွတ်ပျောင်းသော စိတ်ဖြင့် အဆိပ်အတောက် ကင်းလျက် ငြိမ်သက်တည်ကြည် ကြပြီးသည့် အဆုံး၌ ကောင်းကင်အလုံး ထစ်ချွန်းမြည်ကြီး^၁ ၍ မိုးတိမ် အထပ်ထပ် တက်လတ်သဖြင့် ရွက်ချပ်ရွက်လွှာ ပဒုမ္မာ ကြာတော့၌ ရွာသော မိုးပေါက်ကဲ့သို့ ဖြိုးမောက်ချမ်းအေး ကြေးနီအဆင်းနှင့် တူသော ရေ အယဉ် စီးလျက် မိုးကြီး သည်းထန်စွာ ရွာ၏။

ထိုမိုးသည် စွတ်လိုသောသူသာ စွတ်၏။ မစွတ်လိုသော သူ၏ ကိုယ်၌ တစ်ပေါက်မျှ မကျ။ ထိုအခြင်းအရာကိုမြင်၍ ခပ်သိမ်းကုန်သော ပရိသတ်တို့ သည် ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩကုန်လျက် အဆက်ဆက် ကာလက ကြားမျှ မကြား စဖူး ထူးထူးခြားခြား ဘုရားသခင် အာနုဘော်တော်ကြောင့် ဆွေတော်မျိုးတော် အစည်းအဝေး၌ နီတွေးသော အရောင်အဝါဖြင့် ကြာတော့၌ ရွာသော မိုးကဲ့သို့ အချို့ကား စွတ်၊ အချို့ လွတ်နှင့် မြတ်လှသော မိုးကြီး သည်းထန်စွာ ရွာ၏။ အလွန် အံ့ဩဖွယ် ရှိစွတကားဟု စကားဖြစ်ကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုပရိသတ်တို့ အံ့ဩသော စကားကို ကြားတော် မူ၍ 'ရဟန်းတို့ ...၊ ယခုသာလျှင် ဆွေတော် မျိုးတော်တို့ အစည်းအဝေး၌ မိုးကြီး သည် ကြာတော့၌ ရွာသကဲ့သို့ အံ့ဩဖွယ်ကို ဖြစ်စေလျက် ရွာသည် မဟုတ်၊ ငါဘုရားသည် ရှေးပါရမီကို ဖြည့်သောအခါ၌လည်း ဆွေမျိုး အစည်းအဝေး၌ ပေါက္ကရမိုး^၂သည် ရွာဖူး၏' ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဗလသမာပတ်^၃ ဝင်စားသော အားဖြင့် ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ရှေး၌ ရွာဖူးကြောင်းကို ဟောတော်မူပါဟု လျှောက်ထား တောင်းပန်လတ်သော် မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်သားတော်တို့ မေးလျှောက် တောင်းပန်သည့် စကားနှင့် တန်ရုံ ပေါက္ကရမိုး ရွာခြင်းကိုသာ မဟောမူ၍၊ အသီးကို မေးလျှင် အပင်နှင့်တကွ ညွှန်ပြဘိသကဲ့သို့ ဝေနေယျ^၄ တို့၏ အသိုကို သိတော်မူလှသောအားဖြင့် ကရားမှ ထွက်သော ရေအယဉ်ကဲ့သို့

၁။ ထစ်ချွန်းမြည်ကြီး = ဂျိုးဂျိုး ဂျိန်းဂျိန်း၊ ဒိန်းဒိန်း၊ ဒိုင်းဒိုင်း၊ ကြောက်မက်ဖွယ် မြည်ဟိန်း၊ ထစ်ကြီးခြင်း။
 ၂။ ပေါက္ကရမိုး = ကြာတော့၌ ရွာသောမိုး။
 ၃။ ဗလသမာပတ် = ဖိုလ်ဝင်စားခြင်း။
 ၄။ ဝေနေယျ = ထုံးမထိုက်သော သတ္တဝါ။

စကားစဉ်မပြတ် အဋ္ဌပ္ပတ္တိ^၁ မကြွင်းမကျန် ဤဝေဿန္တရာဇာတ်တော်ကို ဆောင်
၍ ဟောတော်မူ၏။

ဤကား နိဒါန်းတည်း။

၁။ ဖုဿတိမိဖုရား ဆုတောင်းခန်း

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ သီဝိတိုင်း^၂ စေတုတ္တရာ^၃ပြည်၌ သီဝိရာဇ်
မင်းကြီး မင်းပြု၏။ ထို သီဝိရာဇ်မင်းကြီး၏ သားတော်ကား သိဇ္ဇည်း^၄ အမည်
ရှိ၏။ ထိုသိဇ္ဇည်းမင်းသားသည် အရွယ်သို့ ရောက်လတ်သော် မဒ္ဒရာဇ်မင်း၏
သမီး ဖုဿတိ အမည်ရှိသော မင်းသမီးကို ဆောင်ယူစေ၍ ထိမ်းမြား လက်ထပ်
ပြုပြီးလျှင် ခမည်းတော် သီဝိရာဇ် မင်းကြီးသည် သားတော် သိဇ္ဇည်းမင်းသား
အား ထီးနန်းကို အပ်နှင်း၏။ သိဇ္ဇည်းမင်းသည်လည်း ဖုဿတိ မင်းသမီးအား
မိဖုရားကြီး အရာကို ပေး၏။

ထို ဖုဿတိ မိဖုရား၏ ရှေး၌ ဆုတောင်းသော အစဉ် အဋ္ဌပ္ပတ္တိကား-
ဤကမ္ဘာမှ ပြန်၍ ရေသည်ရှိသော် ကိုးဆယ့်တစ်ကမ္ဘာထက်၌ ဝိပဿီ အမည်
ရှိသော မြတ်စွာဘုရားသည် ပွင့်တော်မူ၏။ ထို ဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရားသည်
ဗန္ဓုမတီ အမည်ရှိသော ပြည်ကို မှီ၍ ဘေးမဲ့ပေးရာဖြစ်သော မိဂဒါဝုန်ဥယျာဉ်၌
နေတော်မူသောအခါ၊ ဗန္ဓုမတီပြည်ကို အစိုးရသော ဗန္ဓုမတီမင်းအား တစ်ပါး
တစ်နိုင်ငံမင်းက အဖိုးများစွာ ထိုက်သော စန္ဒကူး နံ့သာနှစ်နှင့် အဖိုးများစွာ
ထိုက်သော ရွှေပန်းကုံးကို ဆက်သလာ၏။

ဗန္ဓုမတီမင်း၌ကား သမီးတော် နှစ်ယောက် ရှိ၍ ထို လက်ဆောင်ကို
သမီးတော်အား ပေးလိုသဖြင့် စန္ဒကူး နံ့သာနှစ်ကို သမီးတော်အကြီးအား ပေး
၏။ ရွှေပန်းကုံးကို သမီးတော် အငယ်အား ပေး၏။ ထိုမင်းသမီး နှစ်ယောက်
တို့သည်လည်း ဤစန္ဒကူးနှစ်၊ ရွှေပန်းကုံးတို့ကို ငါတို့ မလိမ်း မဆင်လိုပြီ၊
မြတ်စွာဘုရားကိုသာ ပူဇော်အံ့ဟု ကြံပြီးသော် ခမည်းတော်မင်းကြီးအား အကြောင်း

၁။ အဋ္ဌပ္ပတ္တိ = အကြောင်းအရာ၊ အပြစ်အပျက်။ (အဋ္ဌကထာပုဒ်၌ကဲ့သို့ ဣ-ကို ဌ-ရေးသည်။)
၂။ သီဝိတိုင်း = ဧဝံသိဝါသော သူတို့၏ မှီခိုရာဖြစ်သော တိုင်း။
၃။ စေတုတ္တရာ = စေတီယတိုင်း၌ မြတ်သော ဗြူ။
၄။ သိဇ္ဇည်းမင်း = သံဇယ-ကောင်းစွာ ပစ္စည်းအစုအဝုံ ပြုတတ်သော မင်း။

ကို လျှောက်ထား၍ 'ကောင်းပြီ၊ ပူဇော်ကြတော့' ဟု မင်းကြီး ဆိုလျှင် သမီးတော် အကြီးသည် စန္ဒကူး နံ့သာနှစ်ကို အထုံအမှုန့် ပြုပြီးမှ ရွှေပန်းကလပ်ပေါ်၌ အပြည့် ထည့်၍၊ သမီးတော် အငယ်လည်း ရွှေပန်းကုံးကို ရင်လွမ်း တန်ဆာ ပြုပြီးမှ ရွှေပန်းကလပ်ပေါ်၌ တင်၍ ဆောင်ယူစေလျက် မင်းသမီး နှစ်ယောက် တို့သည် မိဂဒါဝုန် ဥယျာဉ်သို့ သွားကြသဖြင့် မင်းသမီး အကြီးသည် အချို့သော နံ့သာမှုန့်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား ပူဇော်၍၊ အချို့သော နံ့သာမှုန့်ဖြင့် ဂန္ဓကုဋ်^၁ တို့ကို ကြံဖြန့် ထုံစေပြီးသော် ဤသို့ ဆုတောင်း၏။

“ဘုန်းတော်ကြီးလှသော အရှင်ဘုရားအား ဤသို့သော နံ့သာ အမွှေး အထုံဖြင့် အကျွန်ုပ် ပူဇော်ရသော ကောင်းမှုကြောင့် နောင် လာလတ္တံ့သော ကာလ၌ အရှင်ဘုရားကဲ့သို့ လူသုံးပါးတို့၏ ဆရာဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရား၏ မယ်တော် ဖြစ်ရပါလို၏” ဟု ဆုတောင်း၏။ မင်းသမီး အငယ်သည်ကား ရင်လွမ်းတန်ဆာဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား ပူဇော်၍ “ဘုန်းတော်ကြီးလှသော မြတ်စွာဘုရားအား ဤရင်လွမ်းတန်ဆာဖြင့် ပူဇော်ရသော ကောင်းမှုကြောင့် အကျွန်ုပ် သည် အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး နိဗ္ဗာန်ကို မရသေး၊ ထို နိဗ္ဗာန် မရသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး အကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်၌ ဤ ရင်လွမ်းတန်ဆာသည် မပြတ် ဖြစ်ပါစေသတည်း” ဟု ဆုတောင်း၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း မင်းသမီး ညီအစ်မတို့အား တရား အနုမောဒနာ^၂ ပြုတော်မူ၏။

ထိုမင်းသမီး နှစ်ယောက်တို့သည် အသက်အတိုင်း နေ၍ စုတေကြသော် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ထိုမင်းသမီး နှစ်ယောက်တို့တွင် မင်းသမီးကြီးသည် ထိုဘဝမှ စ၍ အပါယ်လေးပါးသို့ မလားရ။ နတ်ပြည်မှသည် လူ့ပြည်သို့၊ လူ့ပြည်မှသည် နတ်ပြည်သို့ စုန်ဆန်လူးလာ ကျင်လည်၍ ကိုးဆယ့်တစ်ကမ္ဘာ အဆုံး ဖြစ်သော ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာထက်၌ ငါတို့ မြတ်စွာဘုရား မယ်တော် မဟာမာယာဒေဝီ ဖြစ်လာ၏။ ညီမငယ်သည်ကား ထိုအတူ ၎င်းနတ်ပြည်၊ လူ့ပြည်တို့၌ ကျင်လည်၍ ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာထက်၌ ကဿပ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူသောအခါ ကိကီ အမည်ရှိသော မင်းကြီး၏ သမီး ဖြစ်၏။

ထိုမင်းသမီးသည် ပန်းချီစုတ်ရေး ဆေးခြယ်ဘိသကဲ့သို့ နှစ်လိုဖွယ်သော ရင်လွမ်းတန်ဆာဖြင့် တန်ဆာဆင်လျက် ဖွားသောကြောင့် ဥရစ္ဆာ^၃ ?

၁။ ဂန္ဓကုဋ် = ဖွေကြိုင်သော ဘုရားနေရာတော် တိုက်ခန်း။
 ၂။ အနုမောဒနာ = အစန်တလဲလဲ ဝမ်းမြောက်ခြင်း။
 ၃။ ဥရစ္ဆာ = ရင်လွမ်းတန်ဆာရှိသော မင်းသမီး။

မင်းသမီးဟု အမည်မှည့်၏။ ထိုဥရစ္ဆဒါ မင်းသမီးသည် တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်
မြောက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ ဆွမ်းအနုမောဒနာ တရားကို နာရ၍ သောတာ
ပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။ နောက်တစ်ကြိမ် ခမည်းတော် ကိကီမင်းကြီး ဆွမ်း
လှူ၍ မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းအနုမောဒနာ ပြုသောအခါ ကိကီ မင်းကြီးလည်း
သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။ ဥရစ္ဆဒါ မင်းသမီးလည်း လူဝတ်နှင့်ပင်လျှင်
မဂ်သုံးတန် ဘဝင်မခြား လျင်လျားစွာ ရဟန္တာမ ဖြစ်ပြီးမှ ရဟန်းပြု၍ ဘဝ
အဆုံးသို့ ရောက်လေ၏။

ကိကီမင်းကြီး၌ ဥရစ္ဆဒါ မင်းသမီးမှ တစ်ပါးသော သမီးတော် ခုနစ်
ယောက် ရှိ၏။ ထိုသမီးတော်တို့၏ အမည်ကား- (၁) သမဏီ၊ (၂) သမဏ
ဂုတ္တာ၊ (၃) ဘိက္ခုနီ၊ (၄) ဘိက္ခုဒါယိကာ၊ (၅) ဓမ္မာ၊ (၆) သုဓမ္မာ၊ (၇) သဃီ
ဒါသီ။ ဤခုနစ်ယောက်တည်း။

ထိုမင်းသမီး ခုနစ်ယောက်တို့သည် ငါတို့ ရှင်ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား
ပွင့်တော်မူသောအခါ၌- (၁) ခေမာ၊ (၂) ဥပလဝဏ်၊ (၃) ပဋ္ဌာစာရီ၊ (၄)
မိထွေးတော် ဂေါတမီ၊ (၅) ဓမ္မဒိန္နာ၊ (၆) မဟာမာယာ၊ (၇) ဝိသာခါဟု အစဉ်
အတိုင်း ဖြစ်လာ၏။

ထိုခုနစ်ယောက်တို့တွင် မဟာမာယာ အလောင်းကား- သုဓမ္မာ မင်းသမီး
တည်း။ ထို သုဓမ္မာ မင်းသမီးသည် ဒါန၊ သီလ အစရှိသော ကုသိုလ်ကောင်းမှု
တို့ကို ပြု၍ လူပြည်၊ နတ်ပြည် ကျင်လည်ပြန်သည်ရှိသော် မဒ္ဒရာဇ်မင်း၏
မိဖုရားကြီး ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေ၍ စန္ဒကူးနှစ်ရည်ဖြင့် သွန်းဘိသကဲ့သို့ မွေးကြိုင်
လှသော ကိုယ်ဖြင့် ဖွားသောကြောင့် ဖုဿတီ ဟူသော အမည် ဖြစ်လာ၏။
ထို ဖုဿတီ မိဖုရားသည် မဒ္ဒရာဇ်မင်း၏ သမီး မဖြစ်မီ ဘဝက သိကြားမင်း
မိဖုရား ဖြစ်၏။ ထို သိကြားမင်း၏ မိဖုရား ဖြစ်သောအခါ အသက်အတိုင်းနေ၍
စုတေခါနီး ကာလ၌ နိမိတ်ငါးပါး^၁ ထင်လတ်သော် သိကြားမင်းသည် မိဖုရား
အသက်ကုန်မည့် အကြောင်းကိုသိလျှင် အခြံအရံ များစွာနှင့် ထိုမိဖုရားကို နန္ဒဝန်^၂
ဥယျာဉ်သို့ ဆောင်၍ တန်ဆာဆင်အပ်သော အိပ်ရာအပြင်၌ လျောင်းစေလျက်
မိမိသည် မိဖုရားကြီး၏ နံပါး၌ထိုင်၍ ဤသို့ ဆို၏။

၁။ နိမိတ်ငါးပါး = ၁-နတ်ပန်းညိုဖြင့်။ ၂-အဝတ်ညစ်နွမ်းဖြင့်။ ၃-လက်ကတီး ကြားမှ
ဓမ္မာယိုဖြင့်။ ၄-ကိုယ်အဆင်း ပျက်ဖြင့်။ ၅-နတ်ပြည်၌ မမွေ့မလျော်ဖြင့်။
၂။ နန္ဒဝန် = နန္ဒာ-နှစ်လိုဖွယ်သော၊ ဝန်-ဥယျာဉ်။ နှစ်လိုဖွယ်ရှိသော နတ်ဥယျာဉ်တော်။
ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

‘အဘယ် ဖုဿတီ မိဖုရား ... သင့်အား ဆယ်ပါးသော ဆုကို ငါ ပေးအံ့’ ဟု ဆို၍ ဂါထာတစ်ထောင်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဝေဿန္တရာ ဇာတ်၌ ရှေးဦးစွာ ဖြစ်သော “ဖုဿတီ ဝရဝဏ္ဏာဘေ” အစရှိသော ဂါထာကို သိကြားမင်း ဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား- ‘လုံးရပ်သဏ္ဍာန် ကိုယ်ဟန်ကြော့ရှင်း အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံ စွာ ကျန်အင်္ဂါ အပေါင်းတို့တွင် ပျောင်းပျော့ ကျစ်လျစ် ပြေပြစ်ညွန့် ဥရုလက္ခဏာ ဖြင့် ငါ၏ ချစ်မငြီးသော အဘယ် ဖုဿတီ ... ဆယ်ပါးသော ဆုကို သင့်အား ငါ ပေးအံ့၊ သင် နှစ်သက်ရာ ရေတွက်၍ ဆယ်ပါး ပြည့်အောင် ယူလော့’ ဟု ဆို၏။

ထို ဖုဿတီဒေဝီ သိကြားမင်း မိဖုရားသည် မိမိ စုတေအံ့သည်ကို မသိ၊ မိန်းမော မေ့လျော့သည် ဖြစ်၍ သိကြားမင်းအား “နမောတေ” အစရှိသော ဂါထာဖြင့် ပြန်လျှောက်၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား- ‘နတ်တကာတို့၏ အရှင်ဖြစ်သော သိကြားမင်း ... အရှင်မင်းကြီးအား အကျွန်ုပ် ရှိခိုးပါ၏။ အကျွန်ုပ်သည် အရှင်မင်းကြီး၏ ခြေ တော်ရင်း၌ အဘယ်မည်သော မကောင်းမှုကို ပြုမိလေသည် မသိ၊ ပြင်းစွာ လေခတ်၍ တုန်လှုပ်သော သစ်ပင်ကဲ့သို့ အလွန် နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော နတ်ပြည်စည်းစိမ်၌ မမွေ့လျော် မပျော်ပါးနိုင်။ အကျွန်ုပ်၏ စိတ်သည် တုန်လှုပ် ခဲ့၏ တကား’ ဟု ဆို၏။

သိကြားမင်းသည် မိဖုရား၏ သတိလွတ်သော အဖြစ်ကို သိ၍ စုတေ အံ့သည်ကို သိစိမ့်သောငှာ နှစ်ဂါထာဖြင့် ဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား- ‘အဘယ် ဖုဿတီ ... သင်သည် ငါနှင့် စံပျော်သည့် ကာလပတ်လုံး တစ်စုံတစ်ခု သင်ပြုသော မကောင်းမှုမည်သည် မရှိ၊ သင်၌ ငါ အမျက်ထွက်ရန် အခွင့် တစိုးတစိမျှ မရှိ၊ အပြစ်မရှိသော သင့်အား ငါ မချစ် မကြင်နာသည်လည်း မဟုတ်၊ ငါသည် အလွန်မြတ်နိုး ချစ်ခင် ကြင်နာ စုံမက်ပါသော်လည်း သင်၏ ကောင်းမှု ကုန်ချေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် နောင် တမလွန်သို့ လားရလေသော်လည်း ကောင်းသောအကျိုး ဖြစ်စေသတည်းဟု ငါ အောက်မေ့၍ သင့်အား မြတ်နိုးသဖြင့် ဆယ်ပါးသော ဆုကို ငါ ပေးသတည်း။ သင်သည် ယခု စုတေခြင်း တရားအနီးသို့ ရောက်ချေပြီ။ ငါနှင့် ယခုပင်လျှင် ကွေကွင်းရအံ့သည် မချွတ်ပြီ။ ထိုသို့ဖြစ်၍ သင်သည် ငါ ပေးအပ်သော ဆု ဆယ်ပါးကိုသာ ယူလော့’ ဟု ဆို၏။

သိကြားမင်း စကားကို ကြားလျှင် ဖုဿတီ မိဖုရားသည် “ငါကား ယခု သေအံ့သည် မချွတ်ရာဟု သိပြီး၍ ဤနတ်ပြည်မှ စုတေသော် အဘယ်မှာ ဖြစ်ရလျှင် ကောင်းအံ့နည်း” ဟု ကြည့်လတ်ပြီးသော် သိဝိရာဇ် မင်းကြီး၏ နန်းတော်ကို မြင်လေ၏။ ထိုသို့ မြင်ပြီးသောနောက်မှ ဆယ်ပါးသော ဆုကို ဤသို့ တောင်း၏။ ‘နတ်တကာတို့ကို အစိုးရတော်မူသော မင်းကြီး ...၊ အရှင် မင်းကြီးသည် အကျွန်ုပ်အား အကယ်၍ ဆုဆယ်ပါးကို ပေးတံ့အံ့။

၁။ အကျွန်ုပ်သည် ဤကိုယ်အဖြစ်မှ စုတေလျှင် သိဝိရာဇ် မင်းကြီး၏ နန်းတော်ကို အစိုးရသော မိဖုရားကြီး ဖြစ်လို၏။

၂။ တစ်နှစ် မြောက်သော သမင်မငယ်၏ မျက်စိနှင့်တူသော ညိုသော မျက်စိ ရှိသည်လည်း ဖြစ်လို၏။

၃။ ညိုသော မျက်မှောင်တံ ရှိသည်လည်း ဖြစ်လို၏။

၄။ အမည်အားဖြင့် ဖုဿတီဒေဝီ ဟူ၍ပင် အမည်ရှိလို၏။

၅။ တန်ဆာဆင်အပ်သော ဦးခေါင်းကို လည်းကောင်း၊ မျက်စိအစုံကို လည်းကောင်း၊ နှလုံးသည်းပွတ်ကို လည်းကောင်း၊ ထီးဖြူကို လည်းကောင်း၊ သားသမီးကို လည်းကောင်း အလိုရှိသော ယာစကာ တို့သည် တောင်းလာ၊ ခံလာသည်ရှိသော် ထိုယာစကာတို့ကို အလိုရှိတိုင်း ပေးလှူစွန့်ကြဲတတ်သည် ဖြစ်၍ ဝန်တို ပိတ်ပင် စဉ်းလဲခြင်း မရှိ၊ မင်းတစ်ပါးတို့ ပူဇော်ထိုက်သော ကျော်စောခြင်း နှင့် ပြည့်စုံသော သားကောင်း ရတနာကိုလည်း ရလို၏။

၆။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်လေသော်လည်း အကျွန်ုပ် ဝမ်းသည် မရမ်းမစုန်^၁ ပုံပုံမထင် လေးအတတ်၌ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာသော လေးသမား သည် ကောင်းစွာ သပ်အပ်သော လေးပျဉ်းကဲ့သို့ ညီညွတ်စွာ ပြကတေအတိုင်း ရှိစေလို၏။

၇။ သားများစွာပင် ဖွားမြင်သော်လည်း အကျွန်ုပ်၏ သားမြတ်အစုံ သည် မတွဲမကျ အရွယ်ရောက်ဦးစ အတိုင်း တည်စေသတည်း။

၈။ အရွယ် လွန်သည် တိုင်အောင်လည်း ဆံပင်မဖြူ ငယ်မူငယ်သွေး အတိုင်း တည်စေသတည်း။

၁။ မရမ်းမစုန် = မပူ မပိန်ဘဲ။

၉။ အကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်အဆင်းသည်လည်း ချေးညှိမတင် စင်ကြယ်သော ကိုယ် ရှိသည်လည်း ဖြစ်လို၏။

၁၀။ မင်းပြစ် မင်းမျက်သင့်၍ သေခြင်းအနီးသို့ ရောက်ပြီးသော သူကိုလည်း အကျွန်ုပ်၏ အစွမ်းဖြင့် နုတ်ယူ ကယ်ဆောင်နိုင်လို၏။

ဤ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော ဆုဆယ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံစွာ စားလှည့်ကုန်၊ သောက်လှည့်ကုန် အစရှိသော ဆယ်ပါးသော အသံတို့ဖြင့် တစ်ရံမလပ် လျှောက်ပတ် တင့်တယ်စွာ စေတုတ္တရာ ပြည်ကြီး၏အရှင် မြတ်လှသော သိဝိရာဇ်မင်းကြီး နန်းတော်၌ မိဖုရားကြီး ဖြစ်ရလို၏ ၊ ဟု သိကြားမင်းအား ဆယ်ပါးသော ဆုကို တောင်း၏။

[ဤ ဆုဆယ်ပါးတွင် နောက်ဆုံးဖြစ်သော ဆုဖြင့် “စိုးနိုင်သော်လည်း ပိုင်ခဲ့သည်” ဆိုသော စကားဟောင်းနှင့် လျော်စွာ နန်းမတောင်ညာ ဖြစ်၍ စိုးပိုင်နိုင်သော အရာ ရှိသည်နှင့်အညီ စိုးပိုင်ရမည့် အကြောင်းကို တောင်းသတည်း။ ထို့ကြောင့် “ဣမိနာ အတ္တနော ဣဿရိယဘာဝံ ဒိပေတိ” ဟု အဋ္ဌကထာဆရာ မိန့်အပ်၏။]

ဤ ဆုဆယ်ပါးတို့ကို သိကြားမင်း မိဖုရား တောင်းလျှင် သိကြားမင်းသည် ‘ငါ၏နှလုံးကို ကျုံးဘိသကဲ့သို့ နှစ်လိုရှုဖွယ် တင့်တယ်မျိုးမက တင့်တယ်လှသော အဘယ် ဖုဿတီ ... သင်သည် ငါ့အား ဆယ်ပါးသော ဆုကို ယခု တောင်း၏။ ထို တောင်းတိုင်းသော ဆုဆယ်ပါးသည် သင်အား မချွတ် သိဝိရာဇ်မင်း၏ နိုင်ငံ၌ ပြည့်စုံလိမ့်သတည်း’ ဟု ဆုပေးလျက် မြတ်လေးကြည်ဖြူ ချစ်ခင်သူတို့နှင့် အတူမကွေ နေချင်သော်လည်း သံသရာဝဲ^၁မှ မလွဲသာ ဖြစ်သည်ကို ဖြေဆို၍ မျှော်တွေး၍ နောင်အရေး ဖုဿတီ၌ ကောင်းမည်ကို မြင်သောကြောင့် နတ်ဘုရင်သည် မရွှင်စိတ်ဖျောက်၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သတည်း။

ဖုဿတီမိဖုရား ဆုတောင်းခန်း ပြီး၏။

၂။ ဟိမဝန္တာ ချီးမွမ်းခန်း

ထို ဖုဿတီ မိဖုရားသည် ဆယ်ပါးသော ဆုကို တောင်းယူ၍ နတ်ပြည်မှ စုတေ့ခဲ့လေလျှင် ထူးမြတ်သော အသွေးအသားဖြင့် ယောက်ျားတကာ မူးယစ်

၁။ သံသရာဝဲ = အဖန်တလဲလဲ ကျင်လည်ရသော ဝဋ်တရာ။
ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဝေဿန္တရာ တတ်တော်ကြီး

အောင် ချစ်ဖွယ်သော မိန်းမရတနာ ပေါ်ထွန်းရာ မဒ္ဒရာဇ်ပြည် မဒ္ဒရာဇ်မင်း၏ မိဖုရားကြီး ဝမ်း၌ ဖြစ်လေ၏။ ထိုမင်းသမီး ဖွားဦးစကပင်လျှင် စန္ဒကူး နံ့သာမှုန့် တို့ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး လိမ်းကျသကဲ့သို့ မွေးကြိုင်စွာ ဖွားသောကြောင့် အမည် မှည့်အံ့သော နေ့၌ “ဖုဿတီ” ဟု နတ်ပြည်က အမည်ကိုပင် မှည့်ပြန်၏။ ထို ဖုဿတီ မင်းသမီးသည် တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် ရောက်လတ်သော် တစ်ယောက် မတူ ဇမ္ဗူရာဇ် ရွှေစင်ကဲ့သို့ ရှုချင်ဖွယ်သော အဆင်းအရည် ရှိ၏။

ထိုအခါ သိဝိတိုင်း စေတုတ္ထရာပြည်ကို အစိုးရသော သိဝိရာဇ်မင်းကြီး၌ သိဥည်း အမည်ရှိသော သားတော်သည် ထီးနန်းနှင့်ချိန် အရွယ်ရောက်သည် ဖြစ်၍ သိဥည်းမင်းသားနှင့် ထိုက်တန်သော မင်းသမီးကို ရွေးချယ်လျှင် မဒ္ဒရာဇ် မင်း၏ သမီးတော် ဖုဿတီသည် ထိုက်လျောက်၏ဟု များစွာသော ထိမ်းမြား ခန်း မင်္ဂလာဖြင့် ဆောင်ယူစေပြီးသော် ထိမ်းမြားမင်္ဂလာပြု၍ သိဥည်းမင်းသား အား ထီးနန်းကို ဆောင်နှင့်သဖြင့် ဖုဿတီ မင်းသမီးအားလည်း တစ်သောင်း ခြောက်ထောင်သော ကိုယ်လုပ်မောင်းမအပေါင်း ခြံရံလျက် နန်းမတောင်ညာ တင်ထား၍ မိဖုရားကြီး အရာကို ပေး၏။

ထိုမင်းနှစ်ပါးတို့သည် သံသရာ အဆက်ဆက်က မပျက်သော မေတ္တာ ဖြင့် မကွာအတူ ဆုယူဆုတောင်း ကောင်းမှုပြုဖော် ဖြစ်ကြ၍ ရေတွေ့သော ကြာကဲ့သို့ ဝမ်းသာရွှင်လန်းလျက် ရွှေနန်းရှင် သိဥည်းမင်းသည် ဖုဿတီဒေဝီ မိဖုရားကြီးအား အလွန် နှစ်လိုမြတ်နိုး ကြင်နာလေ၏။ ထိုအခါ သိကြားမင်း သည် “ငါ၏မိဖုရား ဖုဿတီသည် မည်သည့် အရပ်မှာ ဖြစ်လေသနည်း” ဟု ဆင်ခြင်လတ်သော် သိဝိတိုင်း သိဥည်းမင်း၏ မိဖုရား ဖြစ်ပြီးသည်ကို မြင်၍ “ဖုဿတီဒေဝီအား ကိုးပါးသောဆုသည် ယခု ပြည့်စုံပြီ၊ သားဆုတစ်ပါးသာ မပြည့်စုံသေး၊ ဖုဿတီဒေဝီအား သားဆုကို ပေးအံ့” ဟု ကြံ၏။

ထိုအခါ ငါတို့ ဘုရားလောင်းသည် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ နတ်သား ဖြစ်သတည်း။ ထိုဘုရားလောင်း နတ်သားသည် အသက်ကုန်သဖြင့် စုတေခါနီး ဖြစ်၍ သိကြားမင်းသည် ဖုဿတီဒေဝီအား သားကောင်း ထိုက်တန်ရာကို ရှာ ကြည့်လတ်လျှင် ဘုရားလောင်း နတ်သားကို မြင်ပြီးသော် ထိုနတ်သား၏ အသက်ကုန်ကြောင်းကို သိ၍ ထိုနတ်သားထံ သွားပြီးလျှင် ‘အချင်း နတ်သား ... သင်သည် လူ့ပြည်သို့ လာခြင်းငှာ ထိုက်၏၊ လူ့ပြည်တွင် သိဝိရာဇ်မင်း၏ မိဖုရားကြီး ဖုဿတီဒေဝီ၏ ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေယူလော့’ ဟု တိုက်တွန်း၏။ ဘုရား

လောင်း နတ်သားမှတစ်ပါး စုတေခါနီး ဖြစ်ကုန်သော နတ်သား အရေအတွက်
ခြောက်သောင်းတို့အားလည်း ဘုရားလောင်း၏ အပေါင်းအဖော် အခြံအရံ ဖြစ်
စေခြင်းငှာ အမတ်တို့အိမ်၌ ဖြစ်လေကုန်လော့ဟု တိုက်တွန်း ဝန်ခံစေပြီးသော်
မိမိ နေရာသို့ သွားလေ၏။

ဘုရားလောင်း နတ်သားသည် နတ်ပြည်မှ စုတေခဲ့ပြီးသော် ဖုဿတီ
မိဖုရားကြီး ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေ နေလေ၏။ ကြွင်းသော နတ်သား ခြောက်သောင်း
တို့လည်း စုတေကုန်သဖြင့် အမတ် ခြောက်သောင်းတို့ အိမ်၌ အသီးအသီး
ဖြစ်လေကုန်၏။ ဘုရားလောင်း ပဋိသန္ဓေ နေလျှင် ဖုဿတီ မိဖုရားသည် အလှူ
ပေးခြင်း၌ ပြင်းစွာ နှစ်လိုလျက် မြို့တံခါး လေးမျက်နှာ၊ မြို့လယ်၊ နန်းတော်
တံခါးဝ၊ ဤခြောက်ဌာနတို့၌ အလှူဇရပ် ခြောက်ဆောင် ဆောက်၍ နေ့တိုင်း
နေ့တိုင်း ခြောက်သိန်း ခြောက်သိန်းသော ဥစ္စာတို့ကို စွန့်ကြဲ လှူဒါန်းချင်သော
အလိုရှိသဖြင့် မိမိ အလိုရှိတိုင်း မင်းကြီးအား လျှောက်ကြား၍ သိဉ္ဇည်းမင်းကြီး
ကြားသိလျှင် အကြောင်း အသို့ဖြစ်မည်နည်းဟု လက္ခဏာဖတ် ပုဏ္ဏားတို့ကို
ခေါ်၍ မေး၏။

ပုဏ္ဏားတို့လည်း 'အရှင်မင်းကြီး ... ရှင်မိဖုရားကြီး ဝမ်း၌ ပေးလှူ
စွန့်ကြဲခြင်းဖြင့် မွေ့လျော်သောသူ ပဋိသန္ဓေ ယူသည် ဖြစ်မည်၊ ထိုရှင်မိဖုရားကြီး
ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေ ယူနေသောသူသည် ပေးလှူစွန့်ကြဲခြင်းဖြင့် မရောင့်ရဲနိုင်သည်
ဖြစ်လတ္တံ့' ဟု နိမိတ်^၁ ဖတ်ကြား လျှောက်ထားကြကုန်၏။ ပုဏ္ဏားတို့ စကားကို
ကြားလျှင် သိဉ္ဇည်းမင်းသည် အလွန် နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်သည် ဖြစ်၍ မိဖုရား
ကြီး အလိုရှိတိုင်း အလှူဇရပ် ခြောက်ဆောင် ဆောက်စေပြီးသော် နေ့တိုင်း
နေ့တိုင်း ခြောက်သိန်း ခြောက်သိန်းသော အလှူဥစ္စာတို့ကို ဖြစ်စေ၏။ ဘုရား
လောင်း ပဋိသန္ဓေ နေသည့်နေ့မှ စ၍ သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးအား အခွန်အတုတ်
ပဏ္ဏာကာရ လက်ဆောင်တို့သည် အတိုင်းအရှည် မရှိ ပြန့်ပွား တိုးတက်ကုန်
၏။ ဘုရားလောင်း အာနုဘော်ကြောင့် ဓမ္မဒိပ်^၂ ကျွန်းအပြင်၌ နေကုန်သော
ထီးဆောင်းမင်း အပေါင်းတို့သည် ပဏ္ဏာလက်ဆောင် များစွာ ဆက်သလာကြ
ကုန်၏။

ဖုဿတီ မိဖုရားကြီးသည် များစွာသော မောင်းမ ကိုယ်လုပ် အခြံအရံ

၁။ နိမိတ် - ဖြစ်မည့် အကြောင်းအရာ။
၂။ ဓမ္မဒိပ် - ဓမ္မသပြေပင် ပေါ်ထွန်းရာ တောင်ကျွန်း။
ရာပြည်စာအုပ်တိုက်

တို့ဖြင့် ကိုယ်ဝန်ဆောင်လျက် ဆယ်လ ပြည့်လတ်သော် မြို့ကို လှည့်လည်၍ ရှုလိုသည်ဟု မင်းကြီးအား လျှောက်ကြား၏။ မင်းကြီးလည်း စေတုတ္တရာပြည် အလုံးကို တန်ဆာဆင်စေ၍ မိဖုရားကြီးနှင့်တကွ မြင်းရထား စီးလျက် မြတ်သော မင်း၏ လှည့်လည်ခြင်းဖြင့် လှည့်လည်လတ်သော် လှည်းကုန်သည်တို့၏ ရောင်းဝယ် ဖောက်ကား သွားလာရာဖြစ်သော ခရီးလှည်းလမ်း အလယ်သို့ ရောက်သောအခါ ဖုဿတီ မိဖုရားကြီးသည် သားဖွားချင်၍ မူလ ကမ္မဇလေ^၁ လှုပ်ခိုက်သဖြင့် ဝမ်း၌ မအီမသာ ကျင်နာခြင်းဖြစ်၍ ထိုအကြောင်းကို မင်းကြီးအား ကြားလျှောက်လျှင် မင်းကြီးလည်း ထိုခရီးလမ်းမ အလယ်၌ပင် သားဖွားမင်္ဂလာ တဲနန်း ဆောက်လုပ် စီရင်စေ၍ မိဖုရားကြီးသည် ထိုတဲနန်းတော်၌ သားတော်ကို ဖွားမြင်လေ၏။

ဘုရားလောင်းသည် မယ်တော် ဝမ်းမှ မြေးသန်းမရှိ မငြိမတင် စင်ကြယ်သန့်ရှင်းစွာ မျက်စိတော်ကို ဖွင့်လျက် ဖွားတော်မူ၏။ မယ်တော် ဝမ်းမှ ဖွားမိလျှင်ပင် လက်တော်ကို ဆန့်တန်းလျက် 'မယ်တော်-အကျွန်ုပ် အလှူပေးအံ့၊ ဥစ္စာ တရီးတစ်^၂မျှ ရှိပါ၏လော' ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ မယ်တော်သည် 'ချစ်သား-အလိုရှိတိုင်း အလှူပေးလော့' ဟု ဆန့်သောလက် အနီး၌ အသပြာ တစ်ထောင် ထုပ်ကို ထား၏။

[လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ကာလပတ်လုံး သဗ္ဗညုတဉာဏ် အလိုငှာ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံးဖြင့် ပါရမီဆယ်ပါးကို ဖြည့်လျက် ဘဝများစွာ ကျင်လည်တော်မူရသော ဘုရားလောင်းသည် ဤဝေဿန္တရာ ဇာတ်တော်၊ ဥမင်္ဂဇာတ်တော်၊ အဆုံးစွန်သော ကိုယ်တော်၊ ဤသုံးဖြာသော ဘဝ၌သာလျှင် ဖွားဦးစက စကားပြောဟောတော်မူ၏။]

ဘုရားလောင်းကို ဖွားမြင်ပြီးသော် မင်းကြီးသည် နန်းတော်သို့ ဝင်လေ၏။ ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် ကုန်သည်တို့သွားရာ ခရီးအစွန်း၌ ဖွားသောကြောင့် အမည်မှည့်အံ့သောနေ့၌ ဘုရားလောင်းအား "ဝေဿန္တရာ" ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။

[ဤဝေဿန္တရာ ဟူသော အမည်သည် အမိမျိုးမှ ဖြစ်သော အမည်၊ အဘမျိုးမှ ဖြစ်သော အမည်၊ အကြောင်းမရှိဘဲ သာမည ပညတ်အပ်သော ရဋ္ဌီအမည်

၁။ ကမ္မဇလေ = ကံကြောင့်ဖြစ်သောလေ။
 ၂။ တရီးတစ် = အနည်းငယ်။

မဟုတ်။ ကုန်သည်တို့ သွားရာခရီးကို လွန်မြောက်ခြင်း တည်းဟူသော အကြောင်းကို စွဲ၍ ဖြစ်သော နေမိတ္တိက အန္တတ္ထ အမည်တည်း။ ထို့ကြောင့် သဒ္ဒလက္ခဏာ၌ လိမ္မာ ကုန်သော ဆရာမြတ်တို့သည် “ဝေသံ တရတိတိ ဝေသန္တရော၊ ရာဇာ” ဟု ဝိဂြိုဟ် ပြုတော်မူကြကုန်၏။

ယော ရာဇာ၊ အကြင်မင်းသည်။ ဝေသံ၊ ကုန်သည်တို့ သွားရာ ခရီးကို။ တရတိ၊ ဖွားသောအားဖြင့် လွန်မြောက်တတ်၏။ ဣတိ၊ ထိုသို့ ကုန်သည်တို့ သွားရာ ခရီးကို လွန်မြောက်တတ်သော သတ္တိကြောင့်။ သော ရာဇာ၊ ထိုမင်းသည်။ ဝေသန္တရော၊ ဝေသန္တရာ မည်၏။]

ထိုဝေသန္တရာမင်းကို ဖွားမြင်သည့် နေ့၌ပင်လျှင် ကောင်းကင်သို့ သွား တတ်သော ဥပေါသထ ဆင်မသည် ဆင်၏ ကြန်အင်လက္ခဏာ မင်္ဂလာအပေါင်း အကောင်း ဟူသမျှ စုံလင်စွာ ငွေစင်ပြားဖြင့် ဖုံးသကဲ့သို့ ကိုယ်လုံး ဖြူသော ဆင်ပေါက်ကို ဆောင်ယူခဲ့၍ မင်္ဂလာရှိသော ဆင်တင်းကုပ်၌ ထားပြီးလျှင် မိမိ နေရာ ဟိမဝန္တာသို့ ဆင်မ ပြန်သွားလေ၏။ ထိုဆင်ဖြူပေါက်ငယ်အား ဘုရားလောင်း၏ ကောင်းမြတ်သော အထောက်အပံ့ ဖြစ်လာသောကြောင့် “ပစ္စယ” ဟူသော အမည်ကို ပေး၏။

သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးသည် သားတော် ဝေသန္တရာ မင်းသားအား ယုယ ထိန်းသိမ်းစီမံသောငှာ နို့ထိန်း ရွေးချယ်သည်ကား-

- ၁။ အလွန်မြင့်သော မိန်းမ၊
- ၂။ အလွန်နိမ့်သော မိန်းမ၊
- ၃။ အလွန်ဖြူသော မိန်းမ၊
- ၄။ အလွန်ညိုသော မိန်းမ၊
- ၅။ နှာခေါင်းရှည်သော မိန်းမ၊
- ၆။ နှာတံပိစပ်ရှိသော မိန်းမ၊
- ၇။ ကုတ်ဟီးချောင်းဆိုးနာ စသည် စွဲသော မိန်းမ၊
- ၈။ သားမြတ်ရှည်လွန်းသော မိန်းမ၊
- ၉။ သားမြတ်တိုသော မိန်းမ။

ဤသို့ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော အပြစ်မကင်းသော မိန်းမတို့ကို ပယ်၍ နုနယ် ကျစ်လျစ် အပြစ်ကင်းလွတ်သဖြင့် ကောင်းမြတ် ချိုမြိန်သော နို့ရည်နှင့် ပြည့်စုံ လျက် ညံ့သက် သာယာစွာ မွေးမြူ ထိန်းယူနိုင်သော အမျိုးသမီး နှစ်ရာလေးကျိပ် တို့ကို ရွေးချယ်ကောက်ယူ၍ နို့ထိန်း ထား၏။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

[ပါဠိတော်၌ စတုသဒ္ဓိ ဓာတိယောဟု ရှိသည်။ စတု သဒ္ဓါသည် လေးခုကို ဟော၏။ သဒ္ဓိ သင်္ချာသဒ္ဓါသည် ခြောက်ဆယ်ကို ဟော၏။ ထိုသင်္ချာသဒ္ဓါကို မိဿက သင်္ချာနည်းအားဖြင့် ခြောက်ကျိပ် လေးယောက်ဟု ပေါင်းနှော၍ မယူအပ်။ တစ်နေ့နှင့် တစ်ည၌လျှင် နာရီ ခြောက်ဆယ်၊ တစ်နာရီလျှင် လေးယောက် ထိန်းသဖြင့် တစ်နေ့နှင့် တစ်ည၌ အဖို့တွင် လေးယောက်စီ အလှည့်ပေါင်း ခြောက်ဆယ် ဖြစ်သောကြောင့် ဂုဏိတ သင်္ချာနည်းအားဖြင့် ခြောက်ဆယ်ကို လေးနှင့် မြှောက်၍ နှစ်ရာလေးကျိပ်ဟု ယူအပ်၏။ တစ်နာရီကို လေးယောက် ထိန်းသည်တွင် တစ်ယောက်ကား ရေချိုးခြင်း ဖြင့် ထိန်း၏။ တစ်ယောက်ကား နံ့သာလိမ်းခြင်း၊ တန်ဆာဆင်ခြင်းဖြင့် ထိန်း၏။ တစ်ယောက်ကား ယပ်လေခတ်ခြင်း၊ သတို့သားငယ်ကို ရွှင်မြူးစေခြင်းဖြင့် ထိန်း၏။ တစ်ယောက်ကား ချိပိုးခြင်း၊ နို့တိုက်ခြင်းဖြင့် ထိန်း၏။]

အမတ် ခြောက်သောင်းတို့၏ အိမ်၌လည်း တစ်ယောက်စီ ဖွားမြင်ကြ ကုန်၏။ ထိုအမတ်တို့၏ သား ဖွားဖက်တော် ခြောက်သောင်း အရေအတွက် ရှိသော သူငယ်တို့အားလည်း မိမိတို့နှင့် တန်သော အဝတ်တန်ဆာ၊ နို့ထိန်း၊ အစောင့်အရှောက်ကို ပေးစေ၏။ ဝေဿန္တရာ မင်းသားသည် ခြောက်သောင်း သော ဖွားဖက်တော်တို့နှင့်တကွ များစွာသော အခြံအရံဖြင့် တင့်တယ်စွာ ဖြစ်၏။ သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးသည် သားတော် ဝေဿန္တရာ မင်းသားအား အဖိုး တစ်သိန်း ထိုက်သော သတို့သားတို့ဆင်ရန် တန်ဆာကို ကောင်းစွာ စီရင်စေ၍ ပေး၏။

ဝေဿန္တရာ မင်းသားသည် လေးနှစ်၊ ငါးနှစ် မြောက်သောအခါ ထို အဖိုးတစ်သိန်း ထိုက်သော လည်ရွဲတန်ဆာကို ချွတ်၍ အထိန်းတို့အား ပေး၏။ အထိန်းတော်တို့သည် မင်းသား ပေးသည်ကို မယူမနေဝံ့၊ ခမည်းတော်ကို ကြောက်၍လည်း ပိုင်ပိုင် မယူဝံ့သဖြင့် မိမိတို့လက်သို့ ရောက်ပြီးမှ အရှင့်သား အား အကျွန်ုပ်တို့ ဆက်ပြန်ပါအံ့ဟု ပြန်၍ ပေးဆက်၏။ ထိုသို့ အထိန်းတော်တို့ ပြန်၍ ဆက်သော်လည်း မင်းသား မယူလိုသောကြောင့် အကြောင်းကို မင်းကြီး အား ကြားလျှောက်ကုန်၏။

မင်းကြီး ကြားလျှင် 'သင်တို့အား ငါ့သားတော် ပေးသည် မှန်မူ သူငယ် မလိမ္မာ ပေးသည်ဖြစ်၍ မပေးပိုင်သောကြောင့် မယူပိုင်ချေဟု နှလုံးမရှိကြနှင့်၊ ငါ့သားတော်၏ ပေးခြင်းသည် ငါပေးသည်နှင့်အတူ ကောင်းသော ပေးခြင်းပင် ဖြစ်စေ' ဟု ဆို၍ တစ်ဖန် အသစ်ဖြစ်သော လည်ရွဲတန်ဆာကို မင်းသားအား ပေး၍ ဆင်ပြန်စေ၏။ ဝေဿန္တရာ မင်းသားသည်လည်း ထိုလည်ရွဲတန်ဆာကို

တစ်ဖန် အထိန်းတော်တို့အား ပေးပြန်၏။ ဤသို့ သူငယ်အဖြစ်ကပင်လျှင် ဘုရားအလောင်းသည် အထိန်းတော်တို့အား ကိုးကြိမ်တိုင်အောင် ပေး၏။

ရှစ်နှစ်မြောက်သော အခါ၌ မြတ်သော ရွှေနန်းပြာသာဒ်ထက်၌ ကျက် သရေ ရှိသော စက်မွေ့ရာပေါ်တွင် နေလျက် ဤသို့သော အကြံ ဖြစ်၏။

“ငါသည် ယခု အပဖြစ်သော အလှူကိုသာ လှူရ၏။ ထိုအပဖြစ်သော အလှူဖြင့် ငါ၏စိတ်ကို နှစ်သက်စေခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သေး၊ အတွင်းအလှူကို လှူရသော်ကား ငါ၏စိတ်သည် နှစ်သက်ခြင်း ဖြစ်အံ့၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ငါ၏ နှလုံးသားကို တောင်းလာအံ့၊ ငါသည် ရင်ကိုခွဲ၍ ထိုသူအား ပေးအံ့သတည်း။ ငါ၏ မျက်စိအစုံကို အကယ်၍ တောင်းအံ့၊ အစုံသော မျက်စိကို ထုတ်၍ ပေးအံ့။ အကယ်၍ ကိုယ်၏ အသားကို တောင်းအံ့၊ ဓားငယ်ဖြင့် အသား ကို လှီးဖြတ်၍ ပေးအံ့။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် ငါ့ကို ကျွန်ပြုလုပ် လိုသည် ဆိုအံ့၊ ထိုသူအား ကျွန်လုပ်လော့ဟု ဆို၍ ကျွန်၏အဖြစ်ဖြင့် ငါ့ကို ထိုသူအား ပေးအံ့” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ဤသို့ အကြံဖြစ်လတ်သော်-

၁။ ဘုရားလောင်း၏ ပါရမီတော်ကြောင့် နှစ်သိန်းလေးသောင်း အထု ရှိသော ဤမဟာပထဝီမြေကြီးသည် အမုန်ယစ်သော ဆင်ပေါက်ကဲ့သို့ သည်းစွာ အသံကိုပြုလျက် တုန်လှုပ်၏။

၂။ ရှစ်သောင်းလေးထောင် အမြင့်ဆောင်သော မြင်းမိုရ်တောင်မင်း သည်လည်း မီးအုံးသော ကြိမ်ညွန့်ကဲ့သို့ ပျောင်းညွတ်ခွေပျော့လျက် စေတုတ္တရာ ပြည်သို့ ရှေးရှုတည်လေ၏။

၃။ မြေလှုပ်သော အသံဖြင့် ကောင်းကင်ယံအလုံး ထစ်ချုန်း ရိုက်ကြိုး လျက် မိုးကြိုး သည်းထန်စွာ ရွာ၏။

၄။ မိုးအခါ မဟုတ်ဘဲ တိမ်ပုပ် တိမ်ထပ် ကြားမှ လျှပ်စစ်နွယ်တို့သည် လည်း အသွယ်သွယ် ယှက်သန်းလျက် တက်ကုန်၏။

၅။ မဟာသမုဒ္ဒရာသည်လည်း လှိုင်းတံပိုး ထ သဖြင့် ချောက်ချား၏။

၆။ သိကြားမင်းသည်လည်း ရွှင်လန်းခြင်းမက ရွှင်လန်းလျက် လက်ပမ်း ပေါက် ခတ်၏။

၇။ တစ်ဆယ့်ငါးရွာ ဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့သည်လည်း ကောင်းချီးပေးကြ ကုန်၏။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

mgyoe.com

၈။ လူ့ပြည်မှသည် အကန်ငွေဘုံ တိုင်အောင် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် တစ်ခဲနက်သော အသံဖြစ်၏။

[ဤကား ရှေးဦးစွာသော မြေလှုပ်ခြင်းတည်း။]

ဘုရားလောင်းသည် တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် မြောက်လတ်သော် တစ်ဆယ့် ရှစ်ပါးသော အတတ်တို့ကို အပြီးသို့ ရောက်စေ၏။ ခမည်းတော် သိဇ္ဇည်းမင်း သည် အတတ်မျိုးအပေါင်း တတ်ပြီးလျှင် တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ်ရောက် သော သားတော် မင်းသားအား ထီးနန်း နှင်းလိုသည် ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်း မယ်တော် ဖုဿတီဒေဝီ မိဖုရားကြီးနှင့် တိုင်ပင်ကြလျက် ဖုဿတီဒေဝီ မိဖုရား ကြီး မောင်တော် မဒ္ဒရာဇ်မင်း၏ သမီးတော်သည် အရည်အဆင်းဖြင့် မင်း ယောက်ျားတို့ စိတ်ကို ယိုဖိတ်ညွတ်နှူး မူးယစ်အောင် လှသောကြောင့် “မဒ္ဒိ” မင်းသမီးဟု အမည်တွင်၏။ ထိုဘုရားလောင်း ဦးရီးတော်သမီး မဒ္ဒိမင်းသမီးကို ကြီးစွာသော မင်းခမ်းမင်းနားဖြင့် စေတုတ္တရာပြည်သို့ ဆောင်ယူစေ၍ သားတော် ဝေဿန္တရာ မင်းသားနှင့် ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ ဆောင်ပြီးလျှင် ခမည်းတော် သိဇ္ဇည်း မင်းသည် သားတော် မင်းသားအား ထီးနန်းနှင့်တကွ တစ်ပြည်လုံးကို နှင်း၍ မင်းအဖြစ်ကို အဘိသိက် မြှောက်သွန်း၏။ “မဒ္ဒိ” မင်းသမီးအားလည်း တစ် သောင်း ခြောက်ထောင်သော မောင်းမအပေါင်း ခြံရံလျက် မိဖုရားကြီးအရာ၌ ထား၏။

ဝေဿန္တရာမင်းကြီးသည် ရွှေထီးရွှေနန်း သိမ်းမြန်းစိုးစံ ဘိသိက်ခံသည်မှ စ၍ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ခြောက်သိန်း ခြောက်သိန်းသော ဥစ္စာတို့ကို ထုတ်စွန့် လျက် ကြီးစွာသော အလှူကို ဖြစ်စေ၏။ အခါတစ်ပါး “မဒ္ဒိဒေဝီ” မိဖုရားကြီး သည် ကိုယ်ဝန်ဆောင်၍ ဆယ်လမြောက်လတ်သော် သားတော်ကို ဖွားမြင်၏။ ထိုသတို့သားကို ရွှေကွန်ရက်ဖြင့် ခံကုန်၏။ ထို ရွှေကွန်ရက်ဖြင့် ခံသောကြောင့် အမည်မှည့်အံ့သောနေ့၌ “ဇာလီ” မင်းသားဟု အမည်မှည့်၏။ ဇာလီမင်းသား ခြေဖြင့် သွားနိုင်သောအခါ သမီးတော်ကို ဖွားမြင်ပြန်၏။ ထို သမီးတော်ကို သစ်နက်ရေ ပုဆိုးဖြင့် ခံကုန်၏။ ထို သစ်နက်ရေဖြင့် ခံသောကြောင့် အမည် မှည့်အံ့သော နေ့၌ “ကဏ္ဍာဇိန်” ဟု အမည်မှည့်ကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် တစ်လလျှင် ခြောက်ကြိမ် ခြောက်ကြိမ် ဆင်ဖြူတော် ပစ္စယကို စီးလျက် အလှူ ဇရပ် ခြောက်ဆောင်တို့ကို လှည့်လည် ကြည့်ရှုတော်မူ၏။

ထိုအခါ ကလိဂ်ရာဇ်ပြည်၌ မိုးခေါင်သည် ဖြစ်၍ မွတ်သိပ်ခြင်း ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဒုဗ္ဗိက္ခန္ဓာရကပ်^၁ ဖြစ်၍ လူတို့သည် မိမိတို့အသက်ကို ရှင်စေခြင်းငှာ တစ်ဦးကို တစ်ဦး အနိုင်အထက် လုယက် ဖျက်ဆီးကြသဖြင့် ခိုးသားဓားပြ ထူထပ်ကုန်၏။ အလွန် ငတ်မွတ်သော ဘေးဖြင့် နှိပ်စက်ကုန်သော ပြည်သူပြည်သား အပေါင်း တို့သည် မင်းကြီး နန်းတော်သို့ အညီအညွတ် စည်းဝေးကြလျက် ပြင်းစွာ မြည်တမ်း ကြွေးကြော်ကြကုန်၏။ ထိုပြည်သူတို့အသံကို ကလိဂ်ရာဇ်မင်းကြီး ကြား၍ အဘယ့်ကြောင့် ကြွေးကြော်ကြကုန်သနည်းဟု မေးလျှင် ငတ်မွတ်ခြင်း ဘေး ရောက်၍ ကိုးကွယ်ရာ မရသောကြောင့် ကြွေးကြော်ကြကုန်သတည်းဟု ကြားလျှောက်၏။

ကလိဂ်ရာဇ်မင်းသည် 'သင်တို့ မစိုးရိမ်လင့်၊ မမြင့်မကြာမိ မိုးကြီး ရွာ စေသဖြင့် ဝပြောစေအံ့' ဟု ဆို၍ ပြည်သူပြည်သားတို့ကို မိမိတို့အိမ်သို့ ပြန်စေ ပြီးလျှင် မင်းကြီးသည် မိုးရွာခြင်းအကြောင်း ကောင်းမြတ်စင်ကြယ်စွာ အင်္ဂါ ရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ဥပုသ်သီလကို ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဆောက်တည်၏။ ထိုသို့ ဥပုသ်ဆောက်တည်သော်လည်း မိုးမရွာ၊ ခေါင်မြဲသာ ခေါင်၍ မိုးရွာခြင်းကို မဖြစ်စေနိုင်ခဲ့သော် အမတ်ပညာရှိတို့ကို ခေါ်၍ 'အဘယ်အကြောင်းဖြင့် မိုးရွာ ခြင်းကို ဖြစ်စေနိုင်အံ့နည်း' ဟု တိုင်ပင် မေးမြန်း၏။

အမတ်ပညာရှိတို့လည်း 'အရှင်မင်းကြီး၊ တစ်ပါးသော အကြောင်းဖြင့် မိုးရွာစေခြင်းငှာ လုံ့လပြုပါသော်လည်း မရွာနေခဲ့သော် မိုးရွာခြင်း အကြောင်း တစ်ခုသည် ထင်၏။ အကြောင်းမူကား-ဥပေါသထ ဆင်ဖြူမျိုးတို့ သွားရာ ခရီးရောက်တိုင်း မိုးသည် ရွာ၏ဟု ရှေးသူတော်ကောင်းတို့ ဆိုသည့် ထုံးစံ စကား ရှိပါသည်။ ဆင်ဖြူတော်ကို ဆောင်ရသော် ကောင်း၏' ဟု လျှောက် ကြ၏။

'ဥပေါသထ ဆင်ဖြူမျိုးသည် တန်ခိုးကြီးသည် ဖြစ်၍ ဟိမဝန္တာ တော၌သာ နေရသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဤလူပြည်၌ မိုးထက်ပင် ရှားခဲ့၏။ အဘယ်မှာ ရနိုင်အံ့နည်း' ဟု မင်းကြီး ဆိုလျှင်-

'အရှင်မင်းကြီး- အခါတစ်ပါး ဖြစ်မူကား အမိန့်တော်ရှိတိုင်း ဆင်ဖြူ ရှားသည်ပင် ဖြစ်၏။ ယခုမူကား စေတုတ္တရာပြည်၌ ဝေဿန္တရာမင်းကြီး၏ ဘုန်းတော်ကြောင့် ဆင်ဖြူ ရောက်လာရ၏။ ဝေဿန္တရာမင်းကြီးသည်လည်း ဆင်ဖြူ ထီးနန်း၊ ပြည် စည်းစိမ်ကို မဆိုနှင့်ဦး၊ မိမိ မျက်လုံး၊ နှလုံးသည်ပွတ်

၁။ ဒုဗ္ဗိက္ခန္ဓာရကပ် = ငတ်မွတ်ခေါင်းပါး၍ ဆေးကျေဖျက်စီးသော ကပ်ကာလ။

ကိုပင်သော်လည်း အလိုရှိသူ တောင်းလျှင် ပေးလို၏ဟု အလှူပေးခြင်း၌ မွေ့လျော်ကြောင်းကို တစ်သောင်း ယူဇနာ ကျယ်စွာသော ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းအလုံး ကျော်စော ထင်ရှား၏။ ထိုသို့ ဖြစ်သောကြောင့် အလှူခံခြင်း၌ လိမ္မာရဲရင့်သော ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားတို့ကို စေလွှတ်၍ ဝေဿန္တရာမင်းကြီး၏ ဆင်ဖြူတော်ကို အလှူခံ၏ အဖြစ်ဖြင့် တောင်းရသော် ကောင်း၏' ဟု အမတ်တို့ လျှောက်ကုန်၏။

ကလိင်္ဂရာဇ်မင်းသည် အမတ်တို့ စကားကို ကြားလျှင် ကောင်းပြီဟု ဆို၍ ပုဏ္ဏားအပေါင်းကို စည်းဝေးစေပြီးသော် အမှုအခွင့် အရေးအရာ၌ လိမ္မာရဲရင့်သော ပုဏ္ဏား ရှစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်ပြီးလျှင် ထိုပုဏ္ဏား ရှစ်ယောက်တို့အား မျိုးရိက္ခာ အလုပ်အကျွေး လုံလောက်အောင် ပေး၍ 'သင်တို့သည် စေတုတ္တရာပြည်၌ ဝေဿန္တရာမင်းကြီး၏ ဆင်ဖြူကို အလှူခံချေ' ဟု စေလွှတ်လိုက်၏။

ပုဏ္ဏား ရှစ်ယောက်တို့သည် ခရီးအစဉ်ဖြင့် သွားကြလေသော် စေတုတ္တရာပြည်သို့ ရောက်၍ အလှူဇရပ်၌ ထမင်း အစာစားပြီးလျှင် မြူအလိမ်းလိမ်းကပ်သော ကိုယ်ဖြင့် မင်းကြီးသည် အလှူဇရပ်သို့ ထွက်သောအခါ ဆင်ဖြူကို ခံအံ့ဟု အရှေ့တံခါးသို့ သွား၍ စောင့်နေ မျှော်လင့်ကြကုန်၏။

ဝေဿန္တရာမင်းကြီးသည်လည်း ထိုအခါ လပြည့်နေ့ ကြိမ်သည်ဖြစ်၍ ယနေ့ အလှူဇရပ်သို့ ထွက်အံ့ဟု မင်္ဂလာဆင်တော် ပစ္စယကို များစွာသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်စေ၍ နံနက်စောစောကပင်လျှင် မိမိကိုယ်တော်ကို ရေချိုးခြင်း၊ နံ့သာပျောင်း အမွှေးအထုံ လိမ်းခြင်း၊ အဝတ်တန်ဆာ ဆင်စေခြင်း၊ မြိန်မြတ်သော ဘောဇဉ်ကို စားခြင်းကိစ္စ ပြီးပြီးသော် ဆင်ဖြူတော် ပစ္စယကို စီးလျက် များစွာသော ဗိုလ်ပါ အခြံအရံနှင့်တကွ အရှေ့တံခါးဖြင့် ထွက်တော်မူ၏။

ပုဏ္ဏား ရှစ်ယောက်တို့သည် များမတ်ဗိုလ်ပါ ပရိသတ် ထူထပ်လှသောကြောင့် အရှေ့တံခါး၌ အခွင့်မရလျှင် တောင်တံခါးသို့ သွားကြကုန်၍ ကုန်းမြင့်ဖြင့် မင်းကြီး မြင်လောက်ရာက နေလျက် မင်းကြီးသည် အရှေ့ အလှူဇရပ်မှ ဤ တောင်တံခါးသို့ လာလတ်သောအခါ ဆင်ဖြူကို အလှူခံအံ့ဟု မျှော်လင့်နေကြကုန်၏။

မင်းကြီးသည်လည်း အရှေ့တံခါးဝ အလှူဇရပ်၌ ကြည့်ရှုပြီးသော် လက်ယာရစ် လည်သောအားဖြင့် တောင်တံခါးသို့ ရှေးရှုလာတော်မူ၏။ ထိုရာပြည်စာအုပ်တိုက်

အခါ ပုဏ္ဏား ရှစ်ယောက်တို့သည် မင်းကြီးသို့ ရှေးရှု လက်ကို ဆန့်တန်းဖြန့်ကာ လျက် 'မင်းကြီး ဝေဿန္တရာ- သင်မင်းကြီးအား အောင်ခြင်းမင်္ဂလာ ဖြစ်စေ သတည်း' ဟု သုံးကြိမ် ကောင်းချီးပေးကြကုန်၏။ ထိုပုဏ္ဏားတို့၏ ကောင်းချီး ပေးဟန် အလှူခံ၏ လက္ခဏာကို မင်းကြီး မြင်လျှင် ပုဏ္ဏားတို့ နေရာသို့ ဆင်တော်နှင့် ချဉ်းကပ်၍ ဆင်ကျောက်ကုန်းပေါ်က နေတော်မူလျက် "ပရဇ္ဇ ကစ္ဆနခလောမာ" အစရှိသော ဂါထာဖြင့် မေးတော်မူ၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား- 'နှာခေါင်းဝဖျား လက်ကတီးကြားတို့မှ ဖားလျား လိမ် တင် ပြင်သို့ ထွက်သော မည်းနက်စွာအမွှေး သွားချေးထူထူ ဖြူနီကြောင်ကျား နှာသီးဖျားမိုမို ကိုယ်မှာ မြူလိမ်းကပ်လျက် လက်သည်းရှည်စွာ ထားသော ဆရာပုဏ္ဏားတို့- ငါ အလှူဇရပ်သို့ ထွက်တော်မူသည့်အခါ အဘယ်ကို အလို ရှိ၍ လက်ယာလက်ကို ဖြန့်တန်းဆန့်ကားလျက် ကောင်းချီး ပေးကြကုန်သနည်း၊ သင်တို့ အလိုရှိသည်ကို တောင်းကုန်လော့' ဟု ဆို၏။

ပုဏ္ဏားတို့လည်း 'သိဝိရာဇ်ပြည်သူ လူအပေါင်းတို့၏ အစီးအပွားကို ဆောင်တော်မူပေသော တရားမင်းမြတ်၊ အကျွန်ုပ်တို့၏ ကလိဂ်ရာဇ်ပြည်သည် မိုးခေါင်သည် ဖြစ်၍ ငတ်မွတ်ရှားပါးလျက် ခိုးသားဓားပြ ထူထပ်လှ၏။ ထိုသို့ ငတ်မွတ်ခြင်းဘေးကြောင့် အလွန် တင့်တယ်သော အစွယ်၊ အံ့ဩဖွယ်သော ကိုယ်သဏ္ဍာန်၊ အားအင်ရဲရင့်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံစွာ ရတနာမြတ် ဖြစ်သော အရှင် မင်းကြီး၏ မင်္ဂလာဆင်တော်ကို အလိုရှိ၏။ လှူတော်မူကုန်လော့' ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကို ကြားလျှင် ဘုရားလောင်းသည် "ငါကား ဦးခေါင်း၊ မျက်စိ အစရှိသော အတွင်းအလှူကို ပေးခြင်းငှာ အလိုရှိ၏။ ဤပုဏ္ဏားတို့ကား ငါ၌ အလှူမြတ်ဟု မမှတ်သေးသော အပအလှူ ဆင်ဖြူရတနာကို အလိုရှိ၏။ ထို ပုဏ္ဏားတို့ အလိုကို ပြည့်စေအံ့" ဟု ကြံပြီးလျှင်-

'ဤကျွန်းအပြင်၌ ဘုရင်တကာတို့ မစီးထိုက်၊ ငါ၏ဘုန်းတော်ကြောင့် ရောက်သည် ဖြစ်၍ ချစ်မြတ်နိုးအပ်သော ဤရတနာဆင်ဖြူတော်ကို သင်တို့ အား ငါ လှူအံ့၊ ငါ၏စိတ်တော်သည် ဖိတ်ယို တုန်လှုပ်ခြင်း ဒွိဟ မရှိ' ဟု ဆိုလျက်-

ဆင်ဖြူတော်၏ အလုံးစုံသော ကိုယ်အပြင်၌ တန်ဆာ မဆင် လွတ်လပ် သည့်အရာ ရှိလေသလောဟု ကျောက်ကုန်းထက်မှ ဆင်းသက်တော်မူ၍ လှည့် လည် ကြည့်ရှုလျှင် မည်သည့်အရာတွင်မျှ တန်ဆာမဆင် လွတ်လပ်သည်ကို

မြင်တော်မမူသောကြောင့်၊ ဝမ်းမြောက် ရွှင်လန်းလျက် ဝတ်ပန်းရည် ရောထွေး၍
 မွှေးကြိုင်လှစွာ နံ့သာရည်ဖြင့် ပြည့်သော ရွှေကရားကို ကိုင်တော်မူပြီးသော်-
 'အလှူခံ ပုဏ္ဏားတို့- ဤသို့ လာလှည့်ကုန်' ဟု ပုဏ္ဏားတို့ကို အနီး၌
 နေစေ၍ ရွှေပန်းကုံးနှင့် တူသော ဆင်ဖြူတော်၏ နှာမောင်းကို ကိုင်တော်မူလျက်
 ပုဏ္ဏားတို့ လက်၌ ထားပြီးသော် ရွှေကရားဖြင့် ရေစက်ချ၍ တန်ဆာဆင်အပ်
 သော ဆင်ဖြူတော်ကို လှူတော်မူ၏။

- ၁။ ထိုဆင်ဖြူတော်၌ ဆင်သော တန်ဆာကား ခြေ လေးဖက်၌ ဆင်သော တန်ဆာသည် အဖိုး လေးသိန်း ထိုက်၏။
- ၂။ နံပါး နှစ်ဖက်တို့၌ ဆင်သော တန်ဆာသည် အဖိုး နှစ်သိန်း ထိုက်၏။
- ၃။ အောက် ဝမ်းရေအပြင်၌ လွှမ်းဆင်အပ်သော ကမ္မလာနီသည် အဖိုး တစ်သိန်း ထိုက်၏။
- ၄။ ကျောက်ကုန်း အပြင်၌ ဆင်အပ်သော ပုလဲကွန်ရက်၊ ပတ္တမြား ကွန်ရက်၊ ရွှေကွန်ရက်သည် အဖိုး သုံးသိန်း ထိုက်၏။
- ၅။ နားနှစ်ဖက်၌ ဆင်အပ်သော တန်ဆာသည် အဖိုး နှစ်သိန်း ထိုက်၏။
- ၆။ ကျောက်ကုန်းထက်၌ ခင်းအပ်သော ကမ္မလာသည် အဖိုး တစ်သိန်း ထိုက်၏။
- ၇။ ရေခမိုးတင်၌ ဆင်အပ်သော တန်ဆာသည် အဖိုး တစ်သိန်း ထိုက်၏။
- ၈။ ဦးဆောက်ပန်းကဲ့သို့ ထိပ်ပြင်၌ သုံးသွယ်ဆွဲသော တန်ဆာသည် အဖိုး သုံးသိန်း ထိုက်၏။
- ၉။ နားစွန်ဖျား နှစ်ဖက်၌ ဆင်အပ်သော တန်ဆာသည် အဖိုး နှစ်သိန်း ထိုက်၏။
- ၁၀။ အစွယ်နှစ်ချောင်း၌ ဆင်အပ်သော တန်ဆာသည် အဖိုး နှစ်သိန်း ထိုက်၏။
- ၁၁။ နှာမောင်း၌ အတန်တန် ဆင်ထားသော တန်ဆာသည် အဖိုး တစ်သိန်း ထိုက်၏။
- ၁၂။ မြီးထူး၌ ဆင်အပ်သော တန်ဆာသည် အဖိုး တစ်သိန်း ထိုက်၏။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

mgjoe.com

၁၃။ ဆင်တက် လှေကားသည် အဖိုး တစ်သိန်း ထိုက်၏။

၁၄။ ဆင်တော် စားခွက်သည် အဖိုး တစ်သိန်း ထိုက်၏။

ဤသို့ ဆင်ဖြူတော်ကို ထား၍ ဆင်ဖြူတော်၌ ဆင်သော တန်ဆာ စုစုပေါင်းသည် နှစ်သန်း နှစ်သိန်း အဖိုးထိုက်၏။ ဆင်တက်လှေကား၊ ဆင် စားခွက်နှင့်သော်ကား နှစ်သန်း လေးသိန်း အဖိုးထိုက်၏။ ထီးဖြူအချက်၌ တပ်အပ်သော ပတ္တမြား၊ ထီးဖြူထွတ်ပတ္တမြား၊ ပုလဲသွယ်၌ တပ်အပ်သော ပတ္တမြား၊ ချွန်း၌ တပ်အပ်သော ပတ္တမြား၊ ဆင်၏လည်ပင်း၌ ဆွဲသော ပုလဲ သွယ် အဖျား၌ တပ်အပ်သော ပတ္တမြား၊ ဆင်ဦးကင်း၌ တပ်အပ်သော ပတ္တမြား၊ ဤခြောက်လုံးသော ပတ္တမြားတို့သည်ကား အဖိုးမည်မျှ ထိုက်တန်၏ ဟူ၍ မဖြတ်ဆိုနိုင်။ အတိုင်းအရှည်မရှိ အဖိုးထိုက်၏။ ဆင်ဖြူတော်သည်လည်း အဖိုး အတိုင်းအရှည် မရှိ။

ဤသို့ နှစ်သန်းလေးသိန်း အဖိုးထိုက်သော တန်ဆာနှင့်၊ အဖိုးအနုဋ္ဌ ဖြစ်သော ပတ္တမြား ခြောက်လုံးနှင့် ဆင်ဖြူတော်၊ ဤရတနာခုနစ်ပါးတို့ကို ပုဏ္ဏား တို့အား လှူတော်မူ၏။ ထိုမှတစ်ပါးလည်း ဆင်ဖြူတော် အကျွေးအမွေး အိမ်ခြေ ငါးရာ၊ ဆင်ချေးကျုံး ဆင်ထိန်းနှင့်တကွ လှူတော်မူ၏။ ဤသို့ ဆင်ဖြူတော်ကို လှူသော အခါ၌လည်း ရှေးနည်းအတူလျှင် မြေကြီးပဲ့တင်ထပ်မျှ တုန်လှုပ်၏။

[ဤကား နှစ်ကြိမ်မြောက်သော မြေတုန်လှုပ်ခြင်းတည်း။]

လူအပေါင်းတို့သည်လည်း သောင်းသောင်း အုတ်အော် ကြွေးကြော်သံ မဆုံး တစ်ပြည်လုံး ချောက်ချားကုန်၏။

ပုဏ္ဏား ရှစ်ယောက်တို့သည် ဆင်ဖြူတော်ကို ရလျှင် ရွှင်လန်း ဝမ်းမြောက် စွာ တက်စီး၍ လူအပေါင်း ခြံရံလျက် မြို့လယ် မင်းလမ်းခရီးဖြင့် သွားလေ ကုန်၏။ ပြည်သားပြည်သူ လူအပေါင်းတို့သည် ပုဏ္ဏားတို့ သွားရာသို့ လိုက် ကုန်သဖြင့် 'သူတစ်ပါးတို့အား ထောက်ထားခြင်း မရှိ၊ မိမိတို့ ကိုယ်ဖို့ကိုသာ အရတောင်းခံတတ်သော ပုဏ္ဏားစဉ်းလဲတို့၊ ငါတို့အရင်၏ ယာဉ်သာရတနာ ဆင်ဖြူတော်ကို မထိုက်မတန်၊ သင်တို့ အဘယ့်ကြောင့် စီး၍ လာကုန်သနည်း၊ သင်တို့ကို စီးတော့ဟု ဘယ်သူ ညွှန်ဘိသနည်း၊ သင်တို့ မစီးနှင့်' ဟု ဆီးတား ကြကုန်၏။

ပုဏ္ဏားတို့သည် 'ဤဆင်ဖြူရတနာကို မင်းတကာတို့ထက် မြတ်သော ဝေဿန္တရာမင်းကြီးသည် ထီးဖြူ အခြွေအရံနှင့်တကွ လှူတော်မူသောကြောင့် ဧပြည်စာအုပ်တိုက်

ငါတို့ဥစ္စာ ဖြစ်ပြီ၊ သင်တို့ အဘယ် အရာအထူးရှိသော သူတို့နည်း၊ မင်းကြီး အမိန့်တော်ကို မရဘဲလျက် ငါတို့အား မဆီးတားကြနှင့်' ဟု တွန်းဖယ် ပုတ် ခတ်၍ တောင်တံခါးမှသည် မြောက်တံခါးသို့ ထွက်သဖြင့် ကလိဂ်ရာဇ်ပြည်သို့ သွားလေကုန်၏။

ဘုရားလောင်း ပါရမီကို နတ်တို့ ကူညီ စောင့်မလျက် မပျက်ရအောင် လှည့်ပတ် စောင့်ရှောက်ခြင်းကြောင့် ရှစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားတို့ကိုမျှ ပြည်သူ ပြည်သား အပေါင်း မဆီးတားနိုင် ရှိခဲ့သော် ဘုရားလောင်း ဝေဿန္တရာမင်းအား သာလျှင် အမျက်ထွက်ကြကုန်လျက် ခမည်းတော် သိဇ္ဇည်းမင်းကြီး၏ နန်းတော် တံခါးဝ၌ စည်းဝေးကြ၍ သည်းစွာသော အသံဖြင့် မြည်တမ်း ကြွေးကြော်ကြ ကုန်၏။

၁။ 'အရှင်မင်းကြီး-ယခု ပြည်ပျက်စီးခဲ့ပြီ၊ အရှင်သားတော် ဝေဿန္တရာ မင်းကြီးသည် မင်း၏အင်္ဂါ မင်္ဂလာမျိုးတို့ထက် လွန်မြတ်သည် ဖြစ်၍ ပြည် တိုင်းကားဖြင့် ပူဇော်ခြင်းငှာ ထိုက်သော အကျွန်ုပ်တို့၏ မျက်ရစ်တန်ဆာ ရတနာ ဆင်ဖြူတော်ကို ယာစကာ^၁ ပုဏ္ဏားတို့အား အဘယ့်ကြောင့် ပေးလှူ ရပါအံ့နည်း။

၂။ ဟင်းရမ့်ဖူး ရထားသန်သဖွယ် အစွယ်၏ ပြေပြစ်ခြင်း၊ အဆင်းငွေ အသွင် ဆင်မည်းတကာတို့ မဆောင်နိုင်သော ဝန်ကို အလွန် ရွက်ဆောင်နိုင် လျက် စစ်အောင်ရာမြေ အရပ်ကိုလည်း သိတတ်သော ဆင်ဖြူ ဆင်မြတ် ဆင် များထွတ်ကို မအပ်မရာ ယာစကာ ပုဏ္ဏားတို့အား မလှူထိုက်ဘဲ မထောက် မထား လှူဘိ၏တကား။

၃။ ပိုးချည်ညွန့်ဖြင့် ရက်အပ်သော ကမ္မလာ ဖုံးလွှမ်းလျက် ပါးစောင် နှစ်ဖက်မှ မပြတ်ထွက်ယိုသော မုန်ဖြင့် တင့်တယ်စွာ ရန်သူတကာတို့ကို နှိမ်နင်း နိုင်သော ရဲစွမ်း၊ အထူးအဆန်းသော တန်ဆာဆင်ခြင်း၊ မင်းတို့သာ စီးထိုက် သော ဂုဏ်သရေ၊ ငွေတောင်ထွတ်ကဲ့သို့ ဖြူဆွတ်သော အမွှေးဖြင့် ပြည် ပေး ၍မှ မရထိုက်သော ဆင်ဖြူရတနာကို တန်ဆာ ထီးဖြူ လူဆင်ထိန်း၊ ဆင် ဆေးသမားနှင့်တကွ အရှင်သားတော် ဝေဿန္တရာမင်းသည် ထောက်ထား တွယ် တာ အားနာခြင်း မရှိ၊ မိမိ အလိုအလျောက် တစ်ပြည်က ရောက်လာသော ယာစကာ ပုဏ္ဏားတို့အား လှူဘိ၏တကား။

၁။ ယာစကာ = သူတောင်းစား။

၄။ အရှင်သားတော် ဝေဿန္တရာမင်းကြီးသည် စင်စစ်အားဖြင့် ပေးလှူစွန့်ကြဲလိုလျှင် ထမင်း အဖျော်၊ အဝတ် ပုဆိုး၊ အိပ်ရာ နေရာတို့ကိုသာ ပေးလှူသင့်၏။ ထို အိပ်ရာ နေရာ၊ အဝတ် ပုဆိုး၊ ထမင်း အဖျော်တို့နှင့်သာ ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့အား လျှောက်ပတ်၏။ ဤဆံဖြူဖြင့် ပုဏ္ဏားတို့အား အဘယ် အကျိုးရှိအံ့နည်း။

၅။ ဘုန်းကြီးသော ရွှေနန်းသခင် အရှင်မင်းတို့နှင့်သာ လျှောက်ပတ်သော ဆင်ဖြူကို ပုဏ္ဏားတို့အား မထိုက်မတန်ဘဲလျက် မဟာသမ္မတမင်းမှ ဆင်းသက်တော်မူ၍ မပျက်သောနန်းရိုး မင်းမျိုးမင်းနွယ်ဖြစ်သော အရှင် သားတော် ဝေဿန္တရာမင်းသည် အဘယ့်ကြောင့် လှူရအံ့နည်း။

၆။ အရှင်မင်းကြီးသည် မင်းသား၊ မင်းညီ၊ မှူးတော်၊ မတ်တော်၊ ပြည်သူ့ပြည်သားတို့ စကားကို မလိုက်နာသည်ဖြစ်မှု အရှင်သားတော် ဝေဿန္တရာမင်းနှင့် အတူပင်လျှင် အရှင်မင်းကြီးလည်း ပြည်သူ့ပြည်သားတို့ လက်တွင် ထင်ရှားစွာ ယခု ရောက်မည် အကျွန်ုပ်တို့ ထင်ကုန်၏' ဟု လျှောက်ထား ကြွေးကြော်ကြကုန်၏။

ထိုစကားကို သိဉာဏ်မင်းကြီး ကြားလျှင် "မှူးမတ်ပြည်သူ့အပေါင်းတို့သည် ငါ၏သားတော် ဝေဿန္တရာကို သတ်လိုသည် ထင်၏" ဟု အမှတ်ရှိ၍ ဤသို့ ဆို၏။

'မင်းသား၊ မင်းညီ၊ မှူးမတ်၊ ပြည်သားပြည်သူ လူအပေါင်းတို့ ...၊ နေပုဒ်မြို့ရွာ တိုင်းနိုင်ငံလုံးပင် ပျက်စီးစေကာမူ သိဝိရာဇ် ပြည်သူတို့၏ စကားဖြင့် အပြစ်မဲ့သော ငါ၏သားတော် ဝေဿန္တရာကို ပြည်မှ မနှင်ထုတ်သင့်။

ငါ၏ရင်ခွင်၌ ပိုက်ချိ၍ မွေးသော ရင်သွေးရတနာကို ငါ၏အသက်နှင့်အမျှ ချစ်ကြင်နာ၏။ စင်စစ် ချစ်ကြင်နာသည့် ရင်သွေးရင်သားပင် ဖြစ်စေကာမူ မင်းမျိုးမင်းနွယ် ဖြစ်လျက် မင်းကျင့်တရားနှင့်အညီ မကျင့်မူကား ဆုံးမ မြစ်တားရာ၏။ ဆုံးမ၍ မရနိုင်၊ စိတ်ပိုင်ကိုယ်ကိုး အဆိုးအသွမ်း ကျင့်သော်သာ တိုင်းကား ပြည်နယ်မှမူလည်း နှင်ထုတ်ထိုက်၏။ ထီးနန်း စည်းစိမ်မှမူလည်း ရှုတ်ချထိုက်၏။

ယခု ငါ၏သားတော် ဝေဿန္တရာမှာမူကား ဆုံးမ၍ မနိုင်၊ ဆိုနိုင်ခဲဒက်သော သားလည်း မဟုတ်၊ အမျိုး ယုတ်ညံ့သော သူတို့အကျင့် မင်းနှင့် မလျောက်ပတ်သော အမှုကိုလည်း ငါ့သား မပြု၊ အထုမြူ^၁ မျှ ငါ့သားတော်တွင် အပြစ်

၁။ အထုမြူ = သိမ်မွေ့ သေးသိမ်သော ဖြူမှုန်။
ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

မရှိ၊ ငါ့သားတော် ဝေဿန္တရာသည် အလှူ သီတင်း မင်းတို့ကျင့်ရာ ဆယ်ဖြာ သော ဓမ္မ^၁ သင်္ဂဟလေးမည်^၂ ခြောက်တည်သော နာယကဂုဏ်^၃ နှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ ယခု ဆင်ဖြူကို လှူသောကြောင့် နန်းစည်းစိမ်မှ ရှုတ်ချ၍ ပြည်မှ နှင်ထုတ်လိုသံ သင်တို့ လျှောက်ကြားကြသော စကားသည် မလျောက်ပတ်၊ ပြည်မှ နှင်ထုတ်ခြင်း ဟူသော ဒဏ်သည် မမှန်မဖြောင့် မစောင့်တရား ယွင်းမှား ယုတ်မာ ကြီးစွာသော အပြစ်ရှိသော သူကိုသာ စီရင်သောဒဏ် ဖြစ်သည်။

ဆင်ဖြူကို လှူကာမျှနှင့် နှင်ထုတ်ရမည် မဟုတ်၊ အလှူ ဟူသည်ကား မင်းတို့၏ အကျင့်ပင် ဖြစ်၍ ငါ၏ သားတော်၌ အပြစ်မရှိ။ ထိုအပြစ်မဲ့ ဖြစ် ပေလျက် သင်တို့စကားကို လိုက်နာ၍ သားတော်ကို ငါသည် သတ်ခြင်း၊ ပြည်မှ နှင်ထုတ်ခြင်း၊ နန်းစည်းစိမ်မှ ရှုတ်ချခြင်း ရာဇဒဏ်^၄ကို ပြုမိချေအံ့။ ပြည်ထောင် ချင်းချင်း မင်းတစ်ပါးတို့သည်လည်း ကဲ့ရဲ့ရာ၏။ နောက်နောင် သားတော် အစဉ် မြေးတော်အဆက်လည်း မပျက်သော ထုံးစံ ဖြစ်လေရာ၏။ နောက် မလိမ္မာလွန်းသော သူတို့လည်း မင်းကြီး ဝေဿန္တရာ အလှူပေးသောကြောင့် ခမည်းတော် ပြည်မှ နှင်ထုတ်ဖူးလေသည်။ အလှူပေးခြင်းကား မင်းကျင့်တရား မဟုတ်ဟု ယူမှားလေရာ၏။ ငါ၌လည်း များစွာသော မကောင်းမှုသည် ပွားများ ရာ၏။ ထိုသို့ ဖြစ်သောကြောင့် အပြစ်မရှိသော ငါ၏ သားတော် ဝေဿန္တရာကို သတ်ခြင်း၊ ပြည်မှ နှင်ထုတ်ခြင်း စသည်ဖြင့် ပြစ်မှားခြင်းကို သင်တို့ အလိုမရှိ သင့်ပေ' ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကို ကြားလျှင် မှူးမတ် ပြည်သူပြည်သား အပေါင်းတို့သည် 'အရှင်မင်းကြီး-အရှင်သားတော် ဝေဿန္တရာမင်းကြီးကို အမိန့်တော်ရှိတိုင်း အပြစ်မရှိသည် ဖြစ်သောကြောင့် တုပ်နှောင်၍ ရိုက်ခတ်ဆုံးမခြင်း၊ နှောင်အိမ် ထောင်တန်း ထားခြင်း၊ ဓားလက်နက်ဖြင့် ကွပ်မျက် သတ်ဖြတ်ခြင်းကို ပြုတော် မမူအပ်ပေ။ အကျွန်ုပ်တို့လည်း ထိုသို့ စီရင်သည်ကို မမြင် မကြားလိုပါ။

၁။ ဆယ်ဖြာသော ဓမ္မ = "လှူ၊ ကျင့်၊ စွန့်၊ ကြံ၊ မညဉ်းထဲနှင့်၊ ဖြောင့်စွဲရူးညံ့၊ မဆန့်ကင်း၊ ပြေမှုသည်းခံ၊ မြီးခြံအကျင့်၊ ဤထယ်ထင့်၊ မင်းကျင့်တရားမှတ်" ဆိုသည့်အတိုင်း သိလေ။
၂။ သင်္ဂဟ လေးမည် = "အစွန့်ဆယ်ဖို့၊ တစ်ဖို့ခွဲယူ၊ မှုထမ်းသူကို၊ ကြည်ဖြူစားကမ်း၊ ငြိမ်းချမ်း သာယာ၊ ဖြောကာ စကား၊ တိုးပွားကင်း၊ ဈေးငှားက၊ လေးဝချီးမြှောက်နည်း" ဟု ဆိုသည့် အတိုင်း မှတ်လေ။
၃။ နာယကဂုဏ် ခြောက်ပါး = "ထကြွနိုးကြား၊ သနားသည်းခံ၊ ဝေဖန်ကြည့်ရှု၊ ကြောင်းခြောက်ရာ၊ ကြီးသူကျင့်ရာ တရားတည်း" ဟူသည့်အတိုင်း သိလေ။
၄။ ရာဇဒဏ် = မင်းပြစ်မင်းဒဏ်။

ဆင်ဖြူကို လှူခြင်းသည် မင်းတို့အကျင့် ချွတ်ယွင်းသည့်အမှု မဟုတ်သော်လည်း ဆင်ဖြူရတနာသည် အရှင်မင်းကြီးတို့အား များစွာသော ဘုန်းကျက်သရေတို့ကိုလည်း ဆောင်၏။ ပြည်ထောင်အချင်းချင်း မင်းအပေါင်းတို့တွင် အရှင်မင်းကြီး၌သာ ဆင်ဖြူ ရောက်သည်ဖြစ်၍ ဇေယျဒိပ်ကျွန်း အပြင်ဝယ် တိုင်းကြီး ပြည်ကြီးရှင် မင်းဟူသမျှ ကျိုးနွံပျပ်ဝပ်လျက် မြတ်သော လက်ဆောင်ပဏ္ဏာဖြင့် ဦးညွတ်ရာ ဧကရာဇ်မင်းစည်းစိမ်ကိုလည်း ဆောင်၏။ မင်းအပေါင်းတို့ ညွတ်ပျောင်း ရိသေသည် ဖြစ်၍ တိုင်းနိုင်ငံ နေပုဒ်တို့၌ တိုက်ဖျက် စစ်ကြီး၊ ရန်မီး မထ၊ ဓားပြ ခိုးသူ၊ လူဆိုး မုဒိမ်း၊ ကင်းငြိမ်းသဖြင့် ပွင့်လင်းသာစည်လျက် ပြည်သားပြည်သူ လူအပေါင်းတို့၏ အစီးအပွားကို ဆောင်ပေတတ်သောကြောင့် အကျွန်ုပ်တို့၏ ကိုးကွယ်ရာ တစ်ဆူလည်း ဖြစ်ပေ၏။

ထိုသို့ ပြည်သားပြည်သူတို့၏ ကိုးကွယ်ရာ ဧကရာဇ်မင်း၏အင်္ဂါ ရတနာ မြတ် ဖြစ်သော ဆင်ဖြူတော်ကို ပြည်သားပြည်သူတို့အား ထောက်ထား ကြင်နာခြင်း မရှိ၊ မိမိ အလိုအလျောက် လှူလေသော အရှင်သားတော်ကို အကျွန်ုပ်တို့ အလိုမရှိ၊ ထိုမင်းသည် အရှည် ထီးနန်းစံသဖြင့် နိုင်ငံမြို့ရွာ တုန်လှုပ် ချောက်ချားအံ့သည် ဖြစ်သောကြောင့် မင်းမပြုစေလို၊ အရှင်သားတော်ကို ပြည်မှ နှင်ထုတ်တော် မူ၍ ဝက် အမည်ရှိသော တောင်၌ နေစေတော်မူလော့' ဟု လျှောက်ကြားကြကုန်၏။

သိဇ္ဇည်းမင်းကြီးသည် ပြည်သူပြည်သားတို့ စကားကို ကြားလျှင် မိမိ၌ ဖုဿတိဒေဝီ မိဖုရားကြီးမှတစ်ပါး သင်းပင်း အဝင်အပါ အဖော်မရှိ ဖြစ်၍ ပြည်သူတို့စကားကို တားမြစ် ပစ်ပယ်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင် ရှိချေသောကြောင့် ပြည်သူတို့သည် ယခု အမျက်ထွက်ဆဲ ဖြစ်၍သာ ငါ့စကားကို မယူမနာ၊ တင်းမာကျပ်တည်းကြသည်။ နက်ဖြန် မိုးသောက်လျှင် ပြည်သူတို့ အမျက်ပြေလတ္တံ့။ ထိုပြည်သူတို့ အလိုသို့လိုက်လျက် ရက်ရှည်သွေးအံ့ဟု ကြံ၍ 'ငါ၏ များမတ်ပြည်သား ပြည်သူတို့ ... ငါ၏သားတော်ကို ပြည်မှနှင်ထုတ်ခြင်းငှာ သင်တို့ အကယ်၍ အလိုရှိကြအံ့၊ သင်တို့ အလိုကို ငါ မပယ်ပြီ။ ထိုသို့မူကား ငါ့သားဝေဿန္တရာကို ဤနေ့ညဉ့်ပတ်လုံး ကာမဂုဏ်စည်းစိမ်ဖြင့် ချမ်းသာစွာ နေပါစေဦး၊ နက်ဖြန် မိုးသောက်မှ သင်တို့ အလိုရှိတိုင်း ပြုပါလော့' ဟု ဆို၏။ ထိုစကားကို ကြားလျှင် ပြည်သားပြည်သူတို့ကလည်း 'အရှင်မင်းကြီး အမိန့်တော်ရှိတိုင်း ဤနေ့ညဉ့် နေပါစေဦးတော့' ဟု ဆို၍ မိမိတို့အိမ်သို့ ပြန်ကြလေကုန်၏။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးသည် ထိုအကြောင်း သားတော် ဝေဿန္တရာမင်းအား ကြားသိစေခြင်းငှာ အမတ်တစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီးလျှင် ဤသို့ မှာထား၍ စေလိုက်၏။ 'ဤ ငါ၏ကိုယ်ကဲ့သို့ ယုံမှတ်သော အမတ်- သင်သည် ငါ့သားတော် ဝေဿန္တရာမင်း၏ နန်းတော်သို့ ယခုသွား၍ လျှောက်ကြားချေ။' လျှောက်ရမည့် စကားမှာ-

"အရှင်မင်းကြီး- သိဝိတိုင်းသူ လူအပေါင်းတို့သည် အရှင်မင်းကြီးအား အမျက်ထွက်ကုန်၏။ မင်းညီမင်းသား၊ မင်းမျိုး များရိုး၊ မတ်ရိုးသား၊ ပုဏ္ဏား၊ ကုန်သည်၊ ဆင်စီးသူရဲ၊ မြင်းစီးသူရဲ၊ ရထားစီးသူရဲ၊ ခြေသည်သူရဲ၊ အလုံးစုံသော ပြည်သားပြည်သူ လူအပေါင်းတို့သည် ဤနေ့ညဉ့်ကို လွန်စေ၍ နက်ဖြန် မိုးသောက်လျှင် အညီအညွတ် စည်းဝေးကြလျက် ပြည်မှ အရှင်မင်းကြီးကို နှင်ထုတ်ကြလတ္တံ့။"

ဤသို့ ဆိုချေဟု စေလိုက်၏။

ထိုအခါ ဝေဿန္တရာမင်းကြီးသည်လည်း ဆင်ဖြူတော်ကို လှူပြီးလျှင် ဖွားဖက်တော်အမတ် ခြောက်သောင်း ခြံရံလျက် နန်းတော်သို့ဝင်၍ မြတ်သော ထီးဖြူအောက်၌ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဒါနပါရမီကို မှီ၍ဖြစ်သော နှစ်သက်ခြင်းဖြင့် ရွှင်လန်းတင့်တယ် စံပယ်ပျော်ပါးလျက် နေတော်မူ၏။ ထိုသို့ ဖွားဖက်တော် အမတ် ခြောက်သောင်း ခြံရံလျက် မြတ်သော ထီးဖြူအောက်၌ စံပျော်ရွှင်လန်းလျက် နေစဉ် ခမည်းတော်မင်းကြီးက စေအပ်သော အမတ်သည် ရွှေလက်ကောက်၊ မြနားတောင်း၊ ဝတ်ကောင်းတန်ဆာ ဆင်ယင်လျက် ဝေဿန္တရာမင်းကြီး စံရာသို့ ရောက်လေ၏။

ထိုအမတ်သည် ဝေဿန္တရာမင်းကြီး၏ တင့်တယ်ခြင်းကို မြင်လျှင် အရှင်သခင် ဖြစ်၍ မနှစ်သက်အပ်သော စကားကို လျှောက်ထားရမည့်အတွက် ကြောင့် အသည်းနှလုံး ယူကျုံးမရ စိတ်က မဆည်နိုင်အောင် မျက်ရည် အသွယ် သွယ် ယိုစီးလျက် ဘုန်းကြီးသော အရှင်အား အလျင်တဆော အမှာတော်အတိုင်း မလျှောက်တည်ဝံ့၊ ခုံညား ရိုသေခြင်း မင်းဝတ် သိသဖြင့် ရှိခိုးဦးချလျက် ခွင့်တောင်း ပန်ကြား လျှောက်ထားသည်ကား-

'အရှင်ဘုန်းတော် ကျေးဇူးတော်ကို ထုတ်ဖော် ချီးမွမ်း၍ မပြီး၊ တိုင်းကြီး ပြည်ကြီး ထီးဖြူဆောင်းခြင်း မင်းတကာတို့၏ အထွတ် ဖြစ်တော်မူသော တရားမင်းကြီး- အကျွန်ုပ်တို့၏ အသက်စည်းစိမ်ကို သနားတော်မူပါ ဘုရား၊ ခမည်း

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

တော်က စေတော်မူလျှင် အရှင်ရှိကျွန် ဖြစ်ချေသောကြောင့် အရှင်မင်းကြီးအား သူတစ်ပါး မကောင်းကြံသော အမှုတို့ ယခု လျှောက်ရပါမည်။ ဤအမတ်သာ မနာလိုသောအလိုက် ကုန်းတိုက်စကား လျှောက်ထားဘိသည်ဟု အယူတော် စွဲလျက် အမျက်တော် မရှိပါနှင့်။ အရှင်မင်းကြီးတို့သာ အကျွန်ုပ်တို့အား စည်းစိမ် အသက် ပေးတတ်သော အရှင် ဖြစ်တော်မူပါသည်။ အရှင်မင်းကြီးတို့မှတစ်ပါး ကိုးကွယ်ရာ မရှိသည်ကို နှလုံးတော်မြတ်ထား၍ ဤအမတ်သည် ငါ့အား အကျိုး လိုစကား လျှောက်ထားပေသည်ဟု အကျွန်ုပ်ကို မြတ်နိုး ယုံကြည်တော်မူသဖြင့် အခွင့်သနားတော်မူပါ' ဟု လျှောက်ထား၏။

ဝေဿန္တရာမင်းကြီးသည် 'အမတ်- ငါ့အား သင်သည် ငါ့ခမည်းတော် မှာသည့်အတိုင်း ဆုတ်ဆိုင်းခြင်းမရှိ၊ သိသာကုန်စင်အောင် လျှောက်၊ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်ခြင်း သင် မရှိနှင့်' ဟု ဆို၏။ ထိုသို့ အခွင့်ရပြီးသော် အမတ်သည် သိဉ္ဇည်းမင်းကြီး မှာတော်မူတိုင်း အလုံးစုံသော ပြည်သူတို့၏ အကြံအစည် ဖြစ်သည့် အမှုကို တစ်ခုမကျန် ကုန်စင်အောင် လျှောက်ထား၏။

အမတ်စကားကို ကြားလျှင် ဝေဿန္တရာမင်းကြီးသည် ဤသို့ ဆို၏။ 'ငါ၏ အကျိုးကိုသာ အလိုရှိသော အမတ်- ယခု သင် လျှောက်သောကြောင့် ပြည်သား ပြည်သူတို့ အကြံကို ငါ ကြားသိရပြီ၊ ငါသည် ခမည်းတော်မင်းကြီး ထီးနန်းကို နှင်းအပ်၍ အထွတ်အမြတ် ရောက်သည်မှ ယခုတိုင် မင်းတို့ကျင့်ရာ ဆောက်ရာသည့်တရား ယွင်းမှား တိမ်းစောင်း မကောင်းသော အကျင့်ဖြင့် ပြုကျင့်မိသည်ကို ငါ မမြင်၊ ငါ၌ အဘယ် အပြစ်ရှိ၍ သိဝိတိုင်းသူ လူအပေါင်း တို့သည် အမျက်ထွက်ကုန်သဖြင့် ပြည်မှ နှင်ထုတ်မည် ကြံကြသနည်း၊ အဘယ် အပြစ်ကြောင့် ပြည်သူပြည်သားတို့သည် အမျက်ထွက်ကုန်သနည်း၊ ယခု သင် သိလျှင် ထိုအပြစ်ကို ငါ့အား လျှောက်ကြားလော့' ဟု ဆို၏။

အမတ်သည် 'အရှင်မင်းကြီး- မင်းသား၊ မင်းမျိုး၊ မှူးရိုးမတ်ရာ၊ ပြည်သူ တကာ အပေါင်းတို့ မကောင်းသော အမှုနှင့် ယခု ကြံသည်မှာ အရှင်မင်းကြီး၌ မင်းကျင့်တရား ယွင်းမှား တိမ်းစောင်းသောကြောင့် မဟုတ်ပါ။ တိုင်းကြီး ပြည် ကြီး ထီးဆောင်း အချင်းချင်း မင်းတစ်ပါးတို့၏ ရန်စွယ်ကို နုတ်ပယ်ချိုးတတ် မြတ်လှသော ဆင်ဖြူရတနာကို ယာစကာ ပုဏ္ဏားတို့အား လှူတော်မူသော ကြောင့် အမျက်ထွက်ကြကုန်သဖြင့် ပြည်မှ နှင်ထုတ်မည့်အကြံ ဖြစ်ကြသတည်း' ဟု လျှောက်၏။

ထိုစကားကို ကြားလျှင် ဘုရားလောင်း မင်းဝေဿန်သည် ဤသို့ ဆို၏။
'အမှုကို သိသာအောင် လျှောက်ထားပေတတ်သော အမတ်- သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရှာသော ငါသည် ဦးခေါင်း၊ မျက်စိ၊ နှလုံးသား အစရှိသော အတွင်းအလှူကို ပင် သော်လည်း အလိုရှိသောသူ တောင်းခံလာလျှင် ပေးလှူအံ့ဟု အကြံရှိ၏။ ထိုသို့ အတွင်းအလှူကိုပင် စွန့်လှူဝံ့ရဲလျက်-

- ၁။ ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်းနှင့် ဆက်ဆံသော ရွှေ၊ ငွေ၊ ပုလဲ၊ ကြောင် မျက်ရွဲ အစရှိသော အင်္ဂုမဉ္စော^၁။
- ၂။ ဆင်၊ မြင်း၊ လူ အစရှိသော ဧဂံမဉ္စော^၂။
- ၃။ မြို့၊ ပြည်၊ တိုင်းကား၊ ဥယျာဉ်၊ လယ်ယာ အစရှိသော ထာဝရ ဉ္စော^၃။

ဤ အပဖြစ်သော ဉ္စောမျှကို အဘယ့်ကြောင့် ငါ မလှူဘဲ နေအံ့နည်း။ ဦးခေါင်းကို အလိုရှိသည်ဟု တောင်းလာလျှင် ငါ၏ဦးခေါင်းကို ထောင်းထောင်း ဖြတ်၍ ပေးအံ့။ လက်ရုံး၊ မျက်လုံးကို အလိုရှိသည်ဟု တောင်းလာလျှင် လက်ရုံးကို လည်းကောင်း၊ မျက်လုံးကို လည်းကောင်း ပိုင်းဖြတ် ထုတ်ယူ၍ ပေးအံ့။ အလှူပေးခြင်း၌ ငါ၏စိတ်သည် ဆံခြည်ဖျားမျှ တွန့်တိုတုန်လှုပ်ခြင်း မရှိ၊ အလွန်နှစ်သက်၍ မွေ့လျော်တော်မူ၏။ စင်စစ် သိဝိရာဇ်ပြည်သူ လူအပေါင်း တို့သည် အလှူပေးရမည်လောဟု ငါ့ကို ပြည်မှ နှင်ထုတ်လိုလည်း နှင်ထုတ်စေ၊ သတ်လိုလည်း သတ်စေ၊ ဖြတ်လိုလည်း ဖြတ်စေ၊ အလှူပေးခြင်းကို ငါ မကြဉ် မရှောင်ပြီ' ဟု ဆိုတော်မူ၏။

ထိုစကားကို ကြားလျှင် အမတ်သည် မိမိအရှင် သိဉ္စည်းမင်းကြီးလည်း မှာတော်မမူ၊ ပြည်သူပြည်သားတို့ စကားလည်း မဟုတ်ဘဲလျက် နတ်တို့ လှည့်ပတ်သဖြင့် သိဉ္စည်းမင်းကြီး မှာတော်မူဟန် စကားသံနှင့် တစ်ဖန် လျှောက်ထား ပြန်၏။ 'အရှင်မင်းကြီး၊ ဆင်ဖြူကို လှူသောကြောင့် ကောန္တိမာရ^၄ အမည်ရှိသော မြစ်အနီး အာရဋ္ဌရ^၅ အမည်ရှိသော တောင်သည် ပြည်မှ နှင်ထုတ်ကုန်သော

၁။ အင်္ဂုမဉ္စော = ကိုယ်အင်္ဂါနှင့် တူသော ဉ္စော။ (ရွှေ၊ ငွေ၊ ပုလဲ၊ ကြောင်မျက်ရွဲ ... စသည်။)
 ၂။ ဧဂံမဉ္စော = ရွှေကောင်း၊ ပြောင်းကောင်းသော ဉ္စော။
 ၃။ ထာဝရဉ္စော = အမြဲတည်သောဉ္စော။
 ၄။ ကောန္တိမာရ = ကြိုးကြာတို့ကို သေစေတတ်သော မြစ်။
 ၅။ အာရဋ္ဌရ = လွန်စွာ နှစ်သက် မွေ့လျော်စေတတ်သော တောင်။

မင်းတို့နေရာ ဖြစ်၏။ ထို အာရဇ္ဈရ အမည်ရှိသော တောင်သို့ ရှေးရှုကောင်းသော အလှူပေးခြင်း၌ မွေ့လျော်သော မင်းကြီး ဝေဿန္တရာကို ပြည်မှ ထွက်သွားစေရ မည်ဟု ပြည်သူပြည်သား အပေါင်းတို့ ဆိုကုန်သည်' ဟု လျှောက်၏။

ထိုစကားကို ကြားလျှင် မင်းကြီး ဝေဿန္တရာသည် 'ငါ့အား ပြည်သူတို့ စကားကို မကြွင်းမကျန် ဟုတ်မှန်တိုင်း လျှောက်ကြားပေသော အမတ်- သင် လျှောက်ထားသည့် စကားအတိုင်း သင့်မြတ်လှပြီ၊ ထိုကောန္တိမာရမြစ်နား အာရဇ္ဈရ တောင်သည် အပြစ်ရှိသော မင်းတို့ကို ပြည်မှ နှင်ထုတ်သည့် နေရာ ဖြစ်သည်။ ငါမူကား တစ်ပါးသော မင်းတို့ကဲ့သို့ မင်းကျင့်ပျက်သည် မဟုတ်၊ ဆင်ဖြူကို လှူသောကြောင့် ပြည်မှ နှင်ထုတ်၍ အာရဇ္ဈရတောင်သို့ သွားစေလိုလျှင် ငါ သွားအံ့၊ ထိုသို့ သွားရမည်ပင် ဖြစ်သော်လည်း ခုနစ်ရာတို့၏ အပေါင်းဖြစ်သော အလှူကြီးကို ငါ ပေးတော်မူလိုသေးသည်။ နက်ဖြန် တစ်နေ့မျှ ပြည်သူအပေါင်း တို့ သည်းခံ၍ နေပါစေဦး၊ နက်ဖြန် အလှူကြီးပေး၍ သန်ဘက်ခါ ပြည်သူတို့ အလိုရှိရာသို့ ထွက်သွားပါအံ့၊ တစ်နေ့နှင့် တစ်ည၌အတွက်ကို သည်းခံပါစေဦး' ဟု ဆို၏။

အမတ်သည် 'အရှင်မင်းကြီး- ကောင်းပြီ၊ ပြည်သူတို့ကို အရှင်မင်းကြီး မှာတော်မူတိုင်း ကြား၍ ငဲ့စေဦးအံ့' ဟု ဆိုပြီးလျှင် ဝေဿန္တရာမင်းကြီး၏ နန်းတော်မှ ဆင်း၍ ခမည်းတော်မင်းကြီးထံ ပြန်၍ သွားလေ၏။

ဘုရားအလောင်း ဝေဿန္တရာမင်းကြီးသည် စစ်သူကြီး အမတ်ကို ခေါ် တော်မူ၍ 'ငါ၏အမှုကို တစ်ခုမကျန် ရွက်ဆောင်သော အမတ်ကြီး- နက်ဖြန် မိုးသောက်လျှင် ခုနစ်ရာ အပေါင်းဖြစ်သော အလှူကြီးကို ငါ ပေးတော်မူလို၏။ သင်သည် ဆင် ခုနစ်ရာ၊ မြင်း ခုနစ်ရာ၊ ရထား ခုနစ်ရာ၊ မိန်းမ ခုနစ်ရာ၊ နို့ညှစ်နွားမ ခုနစ်ရာ၊ ကျွန်ယောက်ျား ခုနစ်ရာ၊ ကျွန်မိန်းမ ခုနစ်ရာ၊ ဤခုနစ်ဦး ကို ခုနစ်ရာစီ စီရင်လော့။ အထူးထူး အပြားပြား များသော ထမင်းအဖျော် အစရှိသော စားဖွယ် သောက်ဖွယ် ဟူသမျှကို တစ်ခုမကျန် အယုတ်သဖြင့် သေအရက်မျှကို မလွတ်စေနှင့်၊ ပြီးစီးအောင် စီရင်လော့' ဟု ဆို၏။ အမတ်တို့ သည် အလှူကို စီရင်အံ့သောငှာ နန်းတော်မှ ဆင်းသက်ကြကုန်၏။

ဝေဿန္တရာမင်းကြီးသည် တစ်ကိုယ်တော်တည်း "မဒ္ဒိဒေဝီ" မိဖုရားကြီး နေရာ နန်းမဆောင် ကျက်သရေရှိသော တိုက်ခန်းသို့ ဝင်၍ စက်မွေ့ရာအပြင်၌ နန်းမရှင်နှင့်အတူ ထိုင်တော်မူလျက် ဤသို့ တိုင်ပင်ပြောဆိုတော်မူ၏။

'မိဘနှစ်ပါး ပေးထိမ်းမြား၍ ထပ်ပွားမေတ္တာ ကြင်နာလှဘိ လင့်ဝတ် သိသော အဘယ် မဒ္ဒိဒေဝီ၊ ငါသည် သင့်အား ပေးအပ်သော ရွှေ၊ ငွေ၊ စပါး အစရှိသော ဥစ္စာသည်လည်း သင့်၌ များစွာရှိ၏။ ငါ့ဦးရီးတော် သင်၏အဘ မဒ္ဒရာဇ်မင်းမှ ပါသော လက်ဖွဲ့ဥစ္စာ ရတနာအပေါင်းတို့သည်လည်း သင့်၌ များစွာရှိ၏။ ထိုဥစ္စာအပေါင်းကို သင်သည် မပျောက်မယွင်း မဆွေးမကြေ ရအောင် ကောင်းစွာ ရွှေအိုးကြီး ပြု၍ မြှုပ်ထားလော့' ဟု ဆို၏။

မဒ္ဒိ မိဖုရားကြီးသည် ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရားကြီး၏ ခြေတော်ရင်း၌ အလုပ်အကျွေးဆုကို ယူသည်မှ လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း အတွင်း ဘဝ များစွာ ဘုရားအလောင်း သူတော်ကောင်းနှင့် ပေါင်းဖော်လုပ်ကျွေး နည်းပေး တိုင်း ကျင့်ဖူးသော အထူးပါရမီဖန်၍ ဉာဏ်ပညာ၊ သမာဓိ၊ သတိ ရှိသည်နှင့် လျော်စွာ ကာမဂုဏ် လောဘရမ္မက်သို့ မသက်၊ အမြွက်မျှသော စကားကို ထောက်ထား နှိုင်းယှဉ်၍-

"ငါ၏မြောက်သား မင်းတရားကြီးသည် ငါနှင့်အတူ ရွှေနန်းစံတော် မူသည်မှ ယခုတိုင် မည်သည့်ကာလမှ ဥစ္စာပစ္စည်းကို သိမ်းဆည်း သိုထားဖူး သည်လည်း မရှိ၊ သိမ်းဆည်း လုံခြုံစေ ဟူ၍လည်း မဆိုစဖူး၊ ယခုမူကား သင်၌ ဥစ္စာရတနာကို ကောင်းစွာမြှုပ်၍ထားဟု အမိန့်တော်ရှိသည်၊ ကိုယ်တော်၏ အလိုကို ငါ မသိသာသေး၊ ကိုယ်တော်သည် အလိုတော် တစ်စုံတစ်ခု ရှိသော ကြောင့် ဆိုသည် ဖြစ်မည်၊ ယခု သိရအောင် ငါ လျှောက်ဦးအံ့"

ဟု ကြံလျက် 'အရှင်မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်၏ ဥစ္စာရတနာ များစွာကို အဘယ် အရပ်၌ မြှုပ်ထားရသော် လုံခြုံပါအံ့နည်း' ဟု လျှောက်ထား၏။

ဘုရားလောင်းသည် မြောက်သားတော် မိဖုရားကြီးအား မြှုပ်ထားရာကို ညွှန်ပြလို၍-

သီလဝန္တေသု ဒဇ္ဇာ၊
ဒါနံ မဒ္ဒိ ယထာရဟံ။
န ဟိ ဒါနာ ပရံ အတ္ထိ၊
ပတိဋ္ဌာ သဗ္ဗပါဏိနံ။ ။

အဓိပ္ပာယ်ကား- 'အဘယ် မဒ္ဒိ မိဖုရားကြီး၊ သင်၏ ဥစ္စာရတနာ များစွာ တို့ကို ကျိကြ၊ တိုက်တာ၊ မြေတွင်း သွင်းမြှုပ် သိမ်းထားငြားသော်လည်း ငါးပါး ရန်သူ မနှောင့်မယှက်စေကာမူ တစ်သက်လျာမျှ အခိုက်အတန့်သာ တည်သည်

၁။ ငါးပါးရန်သူ = ရေ၊ မီး၊ မင်း၊ စိုးသူ၊ မဗျစ် မနှစ်သက်လိုသူ။
ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဖြစ်၍ မလုံခြုံသေး။ သီလဝန္တဖြစ်သော အလှူခံ မြေခိုင်ခိုင်၌ မယိုင်မပြု ကြည်ညိုခြင်း သဒ္ဓါတိုက်ကြီး ဖွဲ့၍ ငဲ့ကွက်ပိတ်သို့ ဝန်တိုခြင်း မြူချေးညှိ မတင်သော လွတ်လွတ် ပေးလှူခြင်း စေတနာဖြင့် ရတနာအစစ် ဥစ္စာနှစ်ကို ကျစ်လျစ် သေချာစွာ မြှုပ်ထားလော့။ ဤလှူဒါန်းခြင်း ရွှေအိုးကိုသာ သံသရာ အဆက်ဆက် အရိပ်သဖွယ် ကိုယ်နှင့်ထက်ကြပ်လိုက်လျက် သုံးဆောင်၍ မကုန်နိုင်သော အနုဂါမိက^၂ ရွှေအိုး ဖြစ်သည်။ ဤရွှေအိုးထက် ခိုင်လုံသော ရွှေအိုး မည်သည် မရှိ' ဟု ဆိုတော်မူ၏။ မဒ္ဒိမိဖုရားလည်း 'အရှင် အမိန့်တော်အတိုင်း ကောင်းပါပြီ' ဟု ဝန်ခံ၏။

ထိုနောက် ဘုရားလောင်းသည် မြောက်သားတော်အား တစ်ဖန် ဆုံးမလိုပြန်၍- 'ငါ၏ ချစ်မငြီး ဖြစ်သော အဘယ် မဒ္ဒိ မိဖုရား ...။

၁။ သင်သည် ငါ၏ သားတော် ဇာလီ၊ သမီးတော် ကဏှာဇိန်၊ ဤ ငါ့ရင်သွေး နှစ်ယောက်ကို ရှေးကထက် သာ၍ ကြင်နာစုံမက် ချစ်ခင်ရစ်။

၂။ သင်၏ အရိုးယောက္ခမ ဖုဿတီဒေဝီ မိဖုရား၊ သိဉ္ဇည်းမင်းကြီး၊ ဤ ငါ့မယ်တော် ခမည်းတော်တို့အား ဆပွားကြင်နာ ကောင်းစွာမြတ်နိုး ကိုးကွယ် ကြည်ညိုရစ်။

၃။ ငါနှင့် ပြည်ထောင်ဖက်ချင်း မင်းတစ်ပါးသည် သင့်ကို တောင်ညာ နှင်းလိုပါသည် ဆိုလျှင် ထို ဆိုလာသော မင်းကို အရှင်ဟုမှတ်၍ ငါ့ကို လုပ်ကျွေး သကဲ့သို့ အရိုအသေ လုပ်ကျွေးရစ်။

၄။ ထိုသို့ ဆိုလာသော မင်းတို့၏ အမျိုးအနွယ်၊ အကျင့်အမှုကို မသိ၍ မနှစ်သက်လျှင် သင့်စိတ်ရောက်ရာ ထိုက်တန်သော အရှင်ကို ရှာ၍ ငါ့ကိုကဲ့သို့ ရိုသေစွာ လုပ်ကျွေးရစ်လော့။

ငါသည် သင်နှင့် ကွေကွင်းရအံ့၊ ငါနှင့် ကွေကွင်းရသည် ဟူ၍ သင်သည် ကြုံလိုပျော့တော့ နှမ်းလျော့ညှိုးငယ် ကိုးကွယ်ရာမရ ဒုက္ခမဖြစ်ရစ်နှင့်' ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကို ကြားလျှင် မဒ္ဒိ မိဖုရားကြီးသည် ဤစကားကို အရှင်မင်းကြီး မဆိုတန်၊ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသနည်းဟု ကြံ၍ 'အရှင်မင်းကြီးသည် မအပ်မရာ ဤစကားကို အဘယ့်ကြောင့် ဆိုတော်မူဘိသနည်း' ဟု မေးလျှောက်၏။ ဘုရားလောင်း ဝေဿန္တရာမင်းကြီးသည် ဤသို့ အလုံးစုံကို ပြန်ကြား၏။

၁။ သီလဝန္တ = အကျင့်သီလ ရှိသော သူတော်ကောင်း။
 ၂။ အနုဂါမိက = အတူတူ၍ သုံးစွဲမကုန်နိုင်သော ရွှေအိုး။
 ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

‘အဘယ်မဒ္ဒိ ... ငါသည် ဤလပြည့်နေ့ နံနက်က ထွက်တော်မူစဉ် တောင်တံခါးဝ၌ ပုဏ္ဏားရှစ်ယောက် အလှူခံလာသောကြောင့် ဆင်သော တန်ဆာ၊ အလုပ်အကျွေးအမွေး၊ ဆေးသမား၊ အထိန်းအကြပ်နှင့်တကွ ငါ၏ မင်္ဂလာ ဆင်ဖြူတော် ပစ္စယကို လှူလိုက်၏။ ထိုဆင်ဖြူကို လှူသောကြောင့် မယ်တော်၊ ခမည်းတော်၊ သင်မိဖုရား၊ ဤသုံးယောက်မှတစ်ပါး ပြည်သားပြည်သူ လူအပေါင်း တို့သည် ဆင်ဖြူကို လှူရမည်လောဟု ငါ့ကို အမျက်သိုကြသဖြင့် ယခုပင် ပြည်မှ နှင်ထုတ်မည်ဟု အညီအညွတ် စုရုံးကြ၏။

ငါသည် အလှူပေးလိုသောကြောင့် တစ်နေ့မျှ ငံ့ပါဦးဟု တောင်းပန်၍ ပြည်သူတို့ ငံ့နေသဖြင့် နက်ဖြန် ခုနစ်ရာ အပေါင်းဖြစ်သော အလှူကြီးကို ပေး၍ သန်ဘက် မိုးသောက်လျှင် ဤပြည်တော်မှ ထွက်သွားရမည်ကား မချွတ် ပြီ။ ယခု ငါသွားမည့် တောအုပ်သည် လူသူမနီး သစ်ကြီးဝါးကြီး ပိတ်ဆီး မိုးကာလျက် များစွာသော သစ်၊ ကျား၊ ဆင်၊ ခြင်္သေ့၊ ဝံ၊ အောင်း မကောင်းသော သားရဲတို့ဖြင့် ပြွမ်းသည် ဖြစ်၍ အလွန် ကြောက်မက်ဖွယ်ရှိ၏။

ထိုကြောက်မက်ဖွယ် သားရဲတို့ဖြင့် ပြွမ်းသော တောအုပ်သို့ တစ်ယောက် တည်း သွားရအံ့သော ငါသည် အဘယ်မှာ အသက်ရှင်နိုင်အံ့နည်း၊ ထိုသို့ ဖြစ်သောကြောင့် မမေ့မလျော့ ရှိအောင် သတိဖြစ်ကြောင်း ကောင်းမြတ်သော နောင်အခွင့်ကို အသင့် နှလုံးထားစေခြင်းငှာ သင့်အား ငါ မှာထားခဲ့သည်’ ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကို ကြားလျှင် မိဘအမျိုးမှ အစဉ်မပျက်သော မင်းရိုးနန်းနွယ်၊ တင့်တယ်သော မိန်းမကောင်း လက္ခဏာ၊ ငါးဖြာသော ကြန်အင်၊ မိမိအရှင်၌ ကျင့်ရာ ဆောင်ရာသော မိန်းမကောင်းတို့ဝတ်၊ ဤသို့ အမျိုး၊ အဆင်း၊ သီတင်း သုံးဖြာ ကြန်အင်နှင့် ပြည့်စုံသော မဒ္ဒိမိဖုရားသည် ဤသို့ လျှောက်ထားပြန်၏။

‘အကျွန်ုပ် အသက်တမျှ ကြင်နာလှသော ပြည်မသခင် အရှင်မင်းကြီး- အဘယ့်ကြောင့် မအပ်သော စကားကို ဆိုတော်မူဘိသနည်း၊ ယခု ငါ တစ် ယောက် အထီးတည်း လူမနီးသော တောကြီးသို့ သွားရမည်ဟု ဆိုတော်မူသော် အရှင်မင်းကြီး စကားသည် မယား၌ ချစ်ခင်ကြင်နာသူတို့၏ စကား မဟုတ် တကား။ မယားကို ချစ်သောသူတို့ သဘောသည် အခွင့်ကို ပြောဆို၍ ခေါ်လျက် မယား မလိုက်လိုသော်သာ တစ်ယောက်တည်း သွားရမည် ဆိုသင့်၏။ အရှင် မင်းကြီးသည် အကျွန်ုပ်၏ အလိုကို သိသကဲ့သို့ မအပ်မရာ မှာထားတော်မူခဲ့ သည်ကား မသင့်။

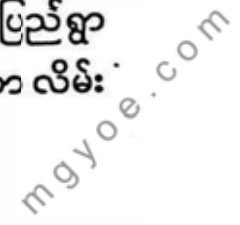
စင်စစ် ပြည်သူတို့ နှင်၍ အရှင်မင်းကြီး ထွက်သွားရသော်လည်း အရှင်မင်းကြီး သွားရာ ဖဝါးခြေထပ် အကျွန်ုပ် လိုက်ပါအံ့။ အရှင်မင်းကြီးနှင့် အတူ နေ၍ ယခုပင် သေရမည် ဖြစ်စေ၊ အရှင်မင်းကြီးနှင့် ကွေကွင်းလျက် အသက်ထက်ဆုံး နေရမည် ဖြစ်စေ အသက်ထက်ဆုံး အိုအောင်ပင် စည်းစိမ်ချမ်းသာ နှင့် နေရငြားသော်လည်း အရှင်နှင့် ကွေကွင်း၍ မနေလိုပါ။ ယခုပင် သေရမည် ဆိုသော်လည်း အရှင်မင်းကြီးနှင့် အတူနေရလျှင် သေလိုပါ၏။ အသက်ရှင်လျှင်လည်း မင်းကြီး လက်တွင် ရှင်စေ၊ သေလျှင်လည်း မင်းကြီး လက်တွင် သေစေ၊ အရှင်မင်းကြီးနှင့် ကွေကွင်းရသဖြင့် အသက်ရှင်၍ အဘယ် အကျိုးရှိတော့အံ့နည်း၊ အလျှံပြောင်ပြောင် တောက်လောင်သော ရှားမီးကျိုးထဲ၌ ဆင်း၍ သေရသော်မှ ကောင်း၏။

အရှင်မင်းကြီး- အကျိုးအပြစ်ကို ဆင်ခြင်နိုင်သော လူကို ထား၍ တိရစ္ဆာန်မှ သော်လည်း မိမိတို့ လင်သွားရာနောက်၌ အစဉ်တစိုက် လိုက်လျက် ဆင်းရဲမကွာ ချမ်းသာမကွဲ အတူတကွ ပျော်ပါးကြကုန်သေး၏။ ကိုယ်အသက်နှင့်အတူ ချစ်၍ အကျိုးအပြစ်ကို မြင်မြော်နိုင်သော အကျွန်ုပ်သည် သွားတော်မူရာ နောက်တော်သို့ အဘယ့်ကြောင့် မလိုက်နေပါအံ့နည်း။ တောင်၊ မြောင်၊ ချောက်ကြား သွားသော ဆင်ပြောင်ကြီး၏ နောက်သို့ ဆင်မသည် အစဉ်လိုက်သကဲ့သို့ အရှင်မင်းကြီး ကြွတော်မူရာ နောက်တော်သို့ အကျွန်ုပ် သားငယ်နှစ်ယောက်နှင့် အတူတကွ လိုက်၍ အရှင်မင်းကြီးအား စိတ်တော် ချမ်းမြေ့အောင် ရိုသေစွာ လုပ်ကျွေးပါအံ့' ဟု ဆို၏။

ဤသို့ ဆိုခဲ့ပြီးလျှင် မဒ္ဒိဒေဝီသည် မိမိ မရောက်ဖူးဘဲ မင်းကြီး စိတ်ကို ကြည်နူးစေခြင်းငှာ ဟိမဝန္တာ၌ ပျော်ကြောင်း ပျော်ဖွယ်ကို ဤသို့ ချီးမွမ်း၍ ဆိုပြန်၏။

အရှင်မင်းကြီး- အကျွန်ုပ် သားငယ်နှစ်ယောက်နှင့် တောအုပ်သို့ ထွက်သွားရသောအခါ ထိုတောအုပ်၌ ပြည်စည်းစိမ်ကို အောက်မေ့၍ ပူဆွေးခြင်း ဖြစ်လေသော်လည်း သာယာစွာသော အသံဖြင့် ချစ်ဖွယ်သော စကားကို ဆိုလျက် ကစား ရွှင်မြူးကြသော ဤ ဇာလီ၊ ကဏှာဇိန် သားငယ် သမီးငယ်တို့၏ မျက်နှာကို မြင်ရလျှင် ပူဆွေးခြင်း ပျောက်လတ္တံ့။

ဟိမဝန္တာဝယ် နေရာသခံမ်း ဆောက်လုပ်၍ နေသောအခါ မိဘပြည်ရွာ စည်းစိမ်ကို အောက်မေ့လျက် တန်ဆာဆင်အပ်သော ကိုယ်ဖြင့် ပန်းနံ့သာ လိမ်း

ပန်လျက် ကခုန် ရွှင်ပျော်ကြသော သားငယ်၊ သမီးငယ်တို့ မျက်နှာကို မြင်ရ သဖြင့် မအောက်မေ့ဘဲ ပြောပျောက်ရလိမ့်အံ့။

အရှင်မင်းကြီး- ဟိမဝန္တာ သာယာစုံလင် မြိုင်တောခွင်ဝယ် မာတင်္ဂ အမျိုး ဖြစ်၍ အနှစ် ခြောက်ဆယ်မှ အားယုတ်သဖြင့် တင့်တယ်လှသော ဆင် ပြောင်ကြီးတို့ အနီးအပါး၌ သွားဟန်၊ နေဟန်၊ မြည်သံများကို ည၊ နံနက်တိုင်း ကြားရ မြင်ရသဖြင့်လည်း စိတ်ပျော်မွေ့ခြင်း ဖြစ်၍ ပြည်စည်းစိမ်ကို မအောက် မေ့ဘဲ ပျောက်ပြောရလိမ့်အံ့။

ခပ်သိမ်းသော အလိုကို ပေးတတ်သော အကျွန်ုပ်၏ သခင် အရှင် မင်းမြတ်- သားရဲဖြင့်ပြည့်သော ထိုတောစုံမြိုင်ခန်း၌ လမ်းနှစ်ဖက်မှ ခက်ရွက် ညွန့်ဖူး ယှက်ကူးသိုင်းမို့ စိမ်းညိုမှိုင်းဝေ ပင်ခြေရှင်းရှင်း သင်းသင်းပျံ့မွှေးသော တောအရေး၏ တင့်တယ်ခြင်းကို မျှော်ကာ ရှုကာ ရိပ်ခိုကာနှင့် မကွာတူကွ သွားကြရလျှင် ပြည်မရတနာ နန်းအောင်ချာကို ဘယ်မှာသခင် အောက်မေ့ချင် တော့အံ့။

ဘုန်းလျှံတောက်ပ ဖွားဦးကပင် ငွေမျှမတူ ဆင်ဖြူရတနာ ရောက်လာ ရသော လူများသခင် ရွှေနန်းရှင်- အင်ကြင်းတောစုံခြေ၌ ညနေညချမ်း စခန်းချ ထောက် ရောက်သောအခါ ပဉ္စမာလိနီ အမည်ရှိသော မြစ်သို့ ဆင်းသက်လာ သော သမင်၊ စိုင်း၊ ဖား သားအပေါင်းတို့ မိတ်လင်စုံညီ ယှဉ်တွဲမှီလျက် ကိန္နရီ ကိန္နရာတို့ မြူးကာဝဲပျံ သီချင်းသံနှင့် က ဟန် ရွှင်ဟန်များကို ကြားရ မြင်ရ သောအခါ အောင်ချာကြငှန်း ရွှေပြည်နန်းကို လွမ်းဆွတ်ခြင်း ပျောက်ပြောရလိမ့်အံ့။

တစ်သောင်းခြောက်ထောင် မောင်းမဘောင်တွင် တောင်ညာတင်ခြင်း နန်းမနှင့်၍ ချစ်ခြင်းမတူ ချစ်တော်မူသော ဇေယျသခင် ကျေးဇူးရှင်- ထိုစံခွင်သို့ သွား၍ ညဉ့်အချိန် ရောက်သောအခါ ဤနန်းတော်၌ ညဉ့်ဦးယံ၊ သန်းခေါင်ယံ လုံး စည်သံ နဲ့သံ၊ အဲအန် ဇချင်း၊ စောင်းငြင်းရတု ပျော်မှုပျော်ခင်းဖြင့် နန်းတွင်းသူ အပေါင်းတို့ ညွတ်ပျောင်းခယ သိကြ ကကြသော စည်းစိမ်တော်ကို အချိန်သင့် လွမ်းဆွတ်လျှင် ထိုတောအုပ်၌ ခင်ပုပ်၊ ဇီဝဇိုး၊ ကြိုးကြာ၊ ဥဒေါင်းတို့၏ ရင့် ညောင်း အေးကျူး မြူးထူးသော ကျေးငှက်သံတို့ဖြင့် နိုင်ငံလုံးသခင် အရှင် ဖျော်ဖြေစရာ ရပါလိမ့်အံ့။

မင်းနွယ်နန်းရိုး အမျိုးမပြား နှစ်ပါးမိဘ အငယ်ကပင် တူကွလက်ထပ် ထိမ်းမြားအပ်၍ နန်းပြာသာဒ် အလယ်၌ ငယ်ကြင် ငယ်ကျွမ်း ဖြစ်သော မြောက်

သားတော် မင်းတရား- တောင်၊ မြောင်၊ ချောက်ကြားသို့ နှစ်ပါးတူကွ သွားကြသောအခါ ဤရာဇဌာနိ မင်းနေပြည်ကြီး၌ ခရီးလမ်းကြား တံခါးရေဆိပ် မြို့ထိပ်မြို့ပြင် ထွက်ဝင်မြူးထူး ကူးသန်းကြသော မြို့သားမြို့သူ လူတို့အသံ၊ ဆင်၊ မြင်း၊ ဥသဘာ စသည်တို့အသံ၊ ပဟိုရ်စည်မောင်း ခေါင်းလောင်း ကြေးစည်သံတို့ကို ပြန်၍တစေ့ အောက်မေ့ကြံစည် လွမ်းဆွတ်မိလျှင် ထို ဟိမဝန္တာ သာယာပျော်ရွှင် မြိုင်တောခွင်ဝယ် ဆင်၊ မြင်း၊ နွားလား၊ သစ်၊ ကျား၊ ခြင်္သေ့တို့၏ တွန်မြည်ရင့်ကျူး မြူးထူးကြွေးကြော် အုတ်အော်ရွှင်ညံ အသံများကို ကြားရသဖြင့် စိတ်ဝမ်း ဖျော်ဖြေနိုင်ပါအံ့။

မင်းတို့ကျင့်ထုံး ဘုန်းအင်လက္ခဏာ ပညာဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသောလျောက်တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရွယ် ငယ်ကတည်းက ခမည်းတော်မင်း ပြည်လုံးနှင်း၍ မင်းများအထွတ် ဖြစ်တော်မူသော ရွှေနန်းရှင်- ရင်ခွင်ပိုက်ထား သားငယ် နှစ်ယောက်နှင့် ချောက်၊ မြောင်၊ တောင်ကြား သွားလာရသောအခါ ဤပြည်တော်၌ နှစ်ဖော်မောင်နှံ ထွက်စံပျော်ရာ ရတနာမဉ္ဇူ ဥယျာဉ်တော်များကို လွမ်းဆွတ်လျှင် ထိုစုံမြိုင်ခွင်၌ ရွက်ကျင် ရွက်ဟောင်း ကျကြွေပြောင်း၍ တပေါင်းနွေဦးညွန့်ပူးပေါ်စ ချိန်ရောက်ကလျှင် ပိတောက် အင်ကြင်း၊ နံ့သင်း စွယ်တော်၊ ကံ့ကော် စံကား၊ ခရား ပုန်းညက်၊ နံ့မြက်ရွှင်လန်း ပန်းသစ်ပင်တို့ ပင်ချင်းနွဲ့ညွတ်ပင်လုံးကျွတ်အောင် ပွင့်ဝတ်ဆင်သည်ကို တွေ့မြင်ကြရသဖြင့် ဖျော်ဖြေစရာ ရပါလိမ့်အံ့။

ကိုယ်ဖို့ ကိုယ်သာ ရှာတော်မမူ သူခပ်သိမ်းတို့ ငြိမ်းမည်ကေန် မှန်လျှင် ဆက်ဆက် ကိုယ်အသက်ကို ရေတွက်မခံ ပေးစွန့်ဝံ့သော ရွှေနန်းသခင် အရှင်မင်းမြတ်- တောရပ်မြိုင်ချောင် တစ်တောင်ဆင်းသက် တစ်တောင်တက်၍ ရွှေစက်ဖဝါး ကြွသွားတော်မူရသောအခါ ဤပြည်တော်၌ မင်းညီမင်းသား များမတ်များတို့ ခစားဝန်းရံ သဘင်ခံရာဖြစ်သော မြေတလင်း၏ ခင်းကျင်းသာယာညီညွတ်စွာကို ရံခါ စိတ်ညွတ်၍ လွမ်းဆွတ်ကြကုန်လျှင် ထိုစုံမြိုင်ခြေ၌ နွေဦးဆန်းစ တပေါင်းလရာသီရောက်က မြကျောက်ကဲ့သို့ လဲ့လဲ့စိမ်းသောအမျိုးပိုးပရန်တို့ဖြင့် နှစ်လိုဖွယ် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော မြေအပြင်ကို ရှုမြင်ရသဖြင့် တယူ လွမ်းဆွတ်ခြင်း ပျောက်ပြေရအံ့။

ဖွားဖက်ရွှေဖော် အမတ်ကျော် ခြောက်သောင်း ခြံရံလျက် ကနက်ဥကင် နန်းသဘင်၌ ဘုရင်တကာတို့၏ အထွတ် ဖြစ်သော မင်းတရား ...၊ ရှေ့သွား

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

နောက်ပါ မက္ခာတူစုံ ရာဂံမြိုင်ခွင်သို့ အရှင် ကြွသွားသောအခါ ဤရွှေနန်း၌ အဆန်းတကြယ် ခြယ်ဆင်သီရုံးလျက် နန်းသုံးမင်းထိုက် သိုက်မြိုက်သန့်ရှင်း မွှေးသင်းလှသော ပန်းကုံးနံ့သာမျိုး အခိုးအထုံတို့ကို အလိုတော်မြတ် ညွတ်၍ လွမ်းဆွတ်အောက်မေ့လျှင် ထိုမြိုင်ခွင်အရပ်၌ ဆောင်းကျွတ် နွေပြောင်း တပေါင်း လရာသီ ရောက်က ကြက်မောက် ရင်ခတ်၊ တောက်ရပ် မျက်နှာပန်း လက်ထုတ် စသော သစ်ပင်တို့မှ ပွင့်သော ပန်းရနံ့ တပျံ့သင်းသင်း လှိုင်သည်ကို ကြံရ သဖြင့် စိတ်ဝမ်း ဖျော်ဖြေရအံ့' ဟု မဒ္ဒိဒေဝီသည် မိမိ မရောက်ဖူးဘဲလျက် ရောက်ဖူး၊ မြင်ဖူးဘိသကဲ့သို့ ဟိမဝန္တာ၏ တင့်တယ်ခြင်းကို ချီးမွမ်း၍ ဝေဿန္တရာ မင်းကြီးအား လျှောက်ထား၏။

ဟိမဝန္တာ ချီးမွမ်းခန်း ပြီး၏။

၃။ ဒါနခန်း

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းမယ်တော် ဖုဿတီ မိဖုရားသည် “ယခု ငါ၏ သားတော် ရွှေနန်းရှင်ကို ပြည်သူပြည်သားတို့ မကောင်းကြံမည်ကို ကြားရသဖြင့် ပူဆွေးလှ၍ ငါ့သားတော်ထံသို့ သွားအံ့၊ အကြောင်း အဘယ်သို့ ဖြစ်မည်ကို မသိ” ဟု ကြံ၍ မင်္ဂလာရှိသော ရထားပေါင်းချုပ် စီး၍ “ဝေဿန္တရာ” မင်းကြီး စံရာ နန်းတော်သို့ သွားလေ၏။ နန်းမဆောင်သို့ တက်ပြီးလျှင် ကျက်သရေ ရှိသော တိုက်တံခါးဝက နေလျက် သားတော်၊ ချွေးမတော်တို့၏ ပြောဟော ကြသော စကားကို ကြားလျှင် မယ်တော် ဖုဿတီဒေဝီသည် ဆောက်တည်မရ သောကထပ်ပွား သနားဖွယ်သော ငိုကြွေးခြင်းဖြင့် ဤသို့ ငိုကြွေးမြည်တမ်း၏။

“မင်းကျင့်တရားနှင့်အညီ ကျင့်သည် ဖြစ်၍ မြတ်လှသော ငါ့သား ဝေဿန္တရာကို ပြည်မှ နှင်ထုတ်ထိုက်သည့်အပြစ် မြူတစ်ရစ်မျှ မရှိဘဲလျက် အဘယ့်ကြောင့် နှင်ထုတ်မည် ကြံပါလိမ့်မည်နည်း။

ငါ့သားနှင့် ကွေကွင်းရ၍ မင်းမိဖုရား စည်းစိမ်၌ ချမ်းငြိမ်းစွာ အသက် မရှင်ရဘဲ ကြေကွဲသော စိတ်ဖြင့် အဆိပ်သေဆေးကို စား၍ မနေလျှင်ပြင်း သေရခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ တောင်ပေါ်ကမ်းပါးပြတ်မှ လတ်တလော ဆင်း၍ သေခြင်းမလှ သေရခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဦးခေါင်းဇောက်ထိုး လည်ခေါက်ချိုး ဖြင့် ထမ်းပိုးစည်းကုံး နစ်သကဲ့သို့ ရစ်ဖွဲ့စည်းထုပ်၍ သူယုတ်၏ သေရခြင်း

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်